



mgyoe.com

ရူးမူရာကာမိ
S/M/PL/BOOK
တိုကျိုကျဆုံးခန်း
လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ

မိုးသက်ဟန်

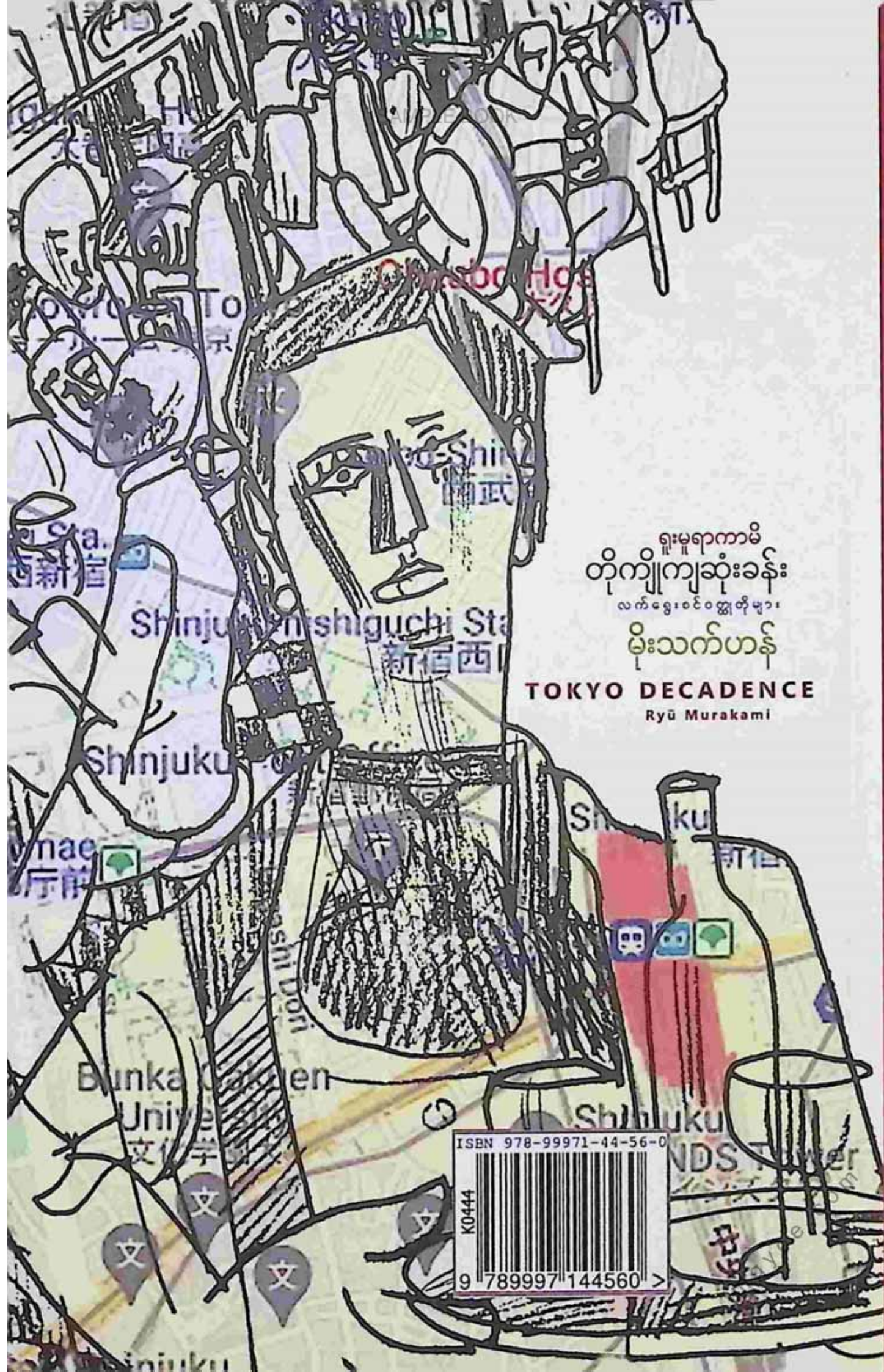
TOKYO DECADENCE

Ryū Murakami



Zaw/7.10.21
24/10/2021

mgyoe.com



ရှူးမူရာကာမိ
တိုကျိုကျဆုံးခန်း
လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ
မိုးသက်ဟန်

TOKYO DECADENCE
Ryū Murakami

ISBN 978-99971-44-56-0



9 789997 144560 >

ရူးမူရာကာမိ
တိုကျိုကျဆုံးခန်း

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ

Tokyo Decadence

Ryū Murakami

မိုးသက်ဟန်
(မြန်မာပြန်)

ဂျပန်ဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့
ရက်ဖ်မက်ကာသီ (Ralph McCarthy) ပြန်ဆိုသည်။





ရူးမူရာကာမိ(Ryū Murakami)

ရူးမူရာကာမိကို အမေရိကန် ရေတပ်အခြေစိုက် စခန်းရှိရာ ဆာဆီဘိုမှာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ အဆိုပါမြို့မှာပဲ အထက်တန်းကျောင်းပြီးတဲ့အထိ တက်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် တိုကျိုမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါတယ်။ တိုကျိုတွင် အမေရိကန် စစ်အခြေစိုက် စခန်းရှိရာ ဖူဆာမှာ နေထိုင်ပြီး ပထမဆုံး ဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ Almost Transparent Blue ကို ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ အဆိုပါ စာအုပ်နဲ့ပဲ ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အကြီးမားဆုံး စာပေဆုဖြစ်တဲ့ အကုတဂါဝါဆု ကို ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ဝတ္ထု၊ အက်ဆေးများကို ယနေ့ထက်တိုင် ဆက်လက် ရေးသားလျက် ရှိပါတယ်။ သူဟာ ဂျပန် လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွင်းက ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန် ပြင်းထန်တဲ့ အကြမ်းဖက်မှုနဲ့ နည်းပညာ အကြောင်းအရာတွေကို ထုတ်ဖော် ရေးသားလေ့ ရှိပါတယ်။ သူဟာ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်းရေးသားသူ၊ ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ရုံသာမက ရော့ခ်ဂီတ တီးဝိုင်း တစ်ခုမှာလည်း ဒရမ်တီးခတ်ခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု ဘာသာပြန်ဆိုထားတဲ့ တိုကျိုကျဆုံးခန်း(Tokyo Deacandence) ဟာ သူ့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုစာအုပ်များမှ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများအဖြစ် ထုတ်နုတ်ကာ ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။



မာတိကာ
ဘာသာပြန်သူရဲ့ အမှာ

Run, Takahashi (1986) ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု စာအုပ်မှ

၁။ ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးဆရာ	၁၁
(I am a Novelist)	
၂။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်မှာ ဒါတွေ အားလုံး စဖြစ်ခဲ့တာ	၃၃
(It all started a year and half ago)	
၃။ ဘားမှာ အခုလို ထိုင်သောက်တိုင်း	၅၅
(Whenever I sit at a bar drinking like this)	
၄။ မင်းရဲ့ ခံဝန်ချက်ကို ငါ တစ်ကြိမ်ဖတ်လိုက်တိုင်း	၇၈
(Each time I read your confession)	

Topaz (1988) ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု စာအုပ်မှ

၁။ ဥဿဖရား	၉၈
(Topaz)	
၂။ သားချော့တေး	၁၁၁
(Lullaby)	
၃။ ဖောင်တိန်ဓာတ်မီး	၁၂၆
(Penlight)	

Ryu's Cinematheque (1995) ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု စာအုပ်မှ

၁။ နောက်ဆုံးပုံရိပ်ပြပွဲ (The Last Picture Show)	၁၅၇
၂။ ရိုင်းတဲ့ အိန်ဂျယ်တွေ (The Wild Angels)	၁၇၃
၃။ ချိုသော ဘဝ (La Dolce Vita)	၁၉၀

Swans (1997) ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု စာအုပ်မှ

၁။ ငန်းများ (Swans)	၂၀၇
၂။ အချစ်တစ်ခုရဲ့ ရာဇဝင် (Historia de un Amor)	၂၂၅
၃။ သူမ ထွက်ခွာ (Se Fué)	၂၅၃
၄။ ငါ့ရဲ့ အရာရာ (All of Me)	၂၈၃

At the Airport (2003) ဝတ္ထုတို စုစည်းမှု စာအုပ်မှ

၁။ လေဆိပ်ထဲမှာ (At the Airport)	၃၁၀
- ရူးနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြည့်စွက်ချင်စရာတွေ (မပန်းခက်)	၃၂၆

ဘာသာပြန်သူရဲ့ အမှာ

ဒီစာအုပ်ဟာ ၂၀၁၆ ခုနှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ရူးမူရာကာမိရဲ့ Tokyo Decadence အမည်ရ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရူးမူရာကာမိ ယခင်က ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုစုစည်းမှု စာအုပ် ငါးအုပ်မှ ဝတ္ထုတို ဆယ့်ငါးပုဒ်ကို စုစည်းထားတဲ့ စာအုပ် ဖြစ်ပါတယ်။ ရူးမူရာကာမိရဲ့ စာပေ သက်တမ်းတစ်လျှောက် သူ့ရဲ့ တွေးခေါ်ပုံ၊ လောကအမြင်၊ ရေးသားဟန်၊ သရော်တော်တော်နိုင်မှုတွေကို ဖော်ကျူးနေတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့သော ဝတ္ထုတိုတွေက ချစ်စဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်၊ ပြုံးစစ ဖြစ်ချင်စဖွယ်တွေ ဖြစ်ပေမယ့် တချို့သော ဝတ္ထုတိုတွေကလည်း ဂျပန်လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းက အမှောင်ခြမ်းတွေကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း တူးဖော်ထားတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် စာဖတ် သူတွေကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရလောက်အောင်အထိလည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ တချို့သော ဝတ္ထုတိုတွေမှာ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရေးသားဖော်ထုတ်မှုတွေက ကြမ်းရှုလွန်းပြီး ထင်မှတ် မထားနိုင်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ ၁၉၇၀ နှစ်များ တစ်ဝိုက်နဲ့ ထိုအလွန်နှစ်များတစ်လျှောက်က မူးယစ်ဆေးဝါး စွဲလမ်းမှုအကြောင်းတွေကိုလည်း ရေးသားထားတာ ပါပါတယ်။ ထိုစဉ်ကာလ များအတွင်းက ဂျပန်ပြည်တွင်းမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ဟစ်ပီလှုပ်ရှားမှုများ အကြောင်းတွေ လည်း ထင်ဟပ်ထားတာတွေ ပါဝင်နေပါတယ်။ ရူးမူရာကာမိရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ရဲတင်း၊ ပွင့်လင်းစွာ အရာရာကို တွေးခေါ်၊ ရေးသားတတ်ပေမယ့် ဝတ္ထုတို အများစုကတော့

ဂျပန်စာပေ ဘာသာပြန်လက်ရာများနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား စာဖတ်သူများ အတွက် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုတိုများပါ အကြောင်းအရာများကို စာပေလက်ရာအနေနဲ့ ဖတ်ရှုတဲ့အခါ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အတ္တနောမတိအရ နှစ်သက်နိုင်မှု၊ လက်ခံနိုင်မှုတွေ ကွဲပြားကြဦးမှာပဲ။ မိမိအနေနဲ့ ကတော့ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားဖန်တီးခွင့်ကို လက်ခံထားတဲ့အလျောက် မူရင်း အရသာနဲ့ ကင်းကွာမှု နည်းနိုင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို ထားပါကြောင်း။

လေးစားလျက်
မိုးသက်ဟန်



ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးဆရာ

ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။

ကျွန်တော့်အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်တာ ခုနှစ် နှစ် ရှိခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တုန်းက ရေးခဲ့တဲ့ Electronic Guerrilla စာအုပ်ဟာ အုပ်ရေ ခြောက်သိန်းကျော် ရောင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ထွက်ခဲ့ တဲ့ Optic Fiber Love, Sentimental Amorphous, Tokyo Computer Death Match နဲ့ Microwave Cosmopolitan တို့ဟာ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်စာရင်းရဲ့ ထိပ်ပိုင်းမှာ ရှိခဲ့တာချည်းပါပဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီစာအုပ်တွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အပါအဝင် ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ နားလည်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဝတ္ထုကို စရေးတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန် ကွန်ပျူတာ ကုမ္ပဏီဖြစ်တဲ့ Cray Research ရဲ့ ပြည်သူ့ဆက်ဆံ ရေးဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေခဲ့တုန်းပဲ ရှိပါတယ်။ စာရေးဆရာ ဖြစ်ဖို့ အလုပ်ကနေ ထွက်လိုက်တာဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကြီးမားတဲ့ အပြောင်းအလဲ သုံးခုကို ရလာစေပါတယ်။

ကျွန်တော် နာမည်ကျော်ကြားလာတယ်။
 ကျွန်တော် ချမ်းသာလာတယ်။
 ကျွန်တော် ဝလာတယ်။



“ဟယ်လို၊ ကျွန်တော် ဆရာ အိုကူတေဂါဝါနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”
 ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို ဒီဖုန်းဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပါ။ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။
 “မိတ်ဆွေက” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါတယ်။ စာကြောင်းတစ်ကြောင်း အဆုံးမှာ ကီးဘုတ်ကို ရိုက်လိုက်ရင်းနဲ့ပေါ့။
 “အခုလို ပြောရတာ ဆရာ့အတွက်တော့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စရာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ယိုကိုဟားမားက ကန်နိုင်ခဲ ခရိုင်ကို သိလားလို့ မေးပါ ရစေ”
 “စိတ်တော့မရှိပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းနဲ့ အင်တာဗျူး မဖြေဖို့ မူဝါဒ ချမှတ်ထားပါတယ်။ မကြာမကြာ တလွဲ ကိုးကားခံရလို့ပါ”
 အချိန်တော်တော်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။ မိဒီယာသမား တစ်ယောက် မဟုတ်တာတော့ သိသာလှပါတယ်။
 “ဆရာ ကန်နိုင်ကို သိလားဗျ”
 “ကျွန်တော် ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဘာကိစ္စများလဲဗျ”
 “ကျွန်တော်က ကန်နိုင်မှာရှိတဲ့ ဂျူလီယာလို့ ခေါ်တဲ့ ကလပ်က မန်နေဂျာပါ”
 “ဆိုတော့”
 “အဲဒါကို သိလားဗျ”
 “ဘာကို သိရမှာတုံး”
 “ကျွန်တော်တို့ ကလပ်ကိုပါ”
 “ကန်နိုင်မှာ ကျွန်တော် သိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကလပ်က သည်ဒိုးပဲ ရှိတယ်”

“သည်ဒိုး ဟုတ်လား၊ အဲဒီကို မကြာမကြာ သွားဖြစ်လား”

“တစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ တော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက အဲဒီကို ရောက်ခဲ့လားဗျ”

“မရောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကော်ပိုရိတ်လောကမှာ အလုပ်လုပ်နေ တုန်းက ရောက်ခဲ့တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီထက် ပိုရင် လည်း ပိုမယ်၊ ဖောက်သည်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားခဲ့တာပါ။ မှတ်မိသလောက်တော့ ကြောက်ဖို့ကောင်းအောင် ဈေးကြီးတဲ့ ဆိုင်ပဲဗျာ”

သူဟာ စကားပြောခွက်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ဖုံးလိုက်တယ်။ နောက်ထပ် အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ သူတစ်ယောက်ယောက် ကို စကားလှမ်းပြောတာ ကြားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပြောလိုက်လဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မကြားရဘူး။ ပြီးတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောတယ်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေ တစ်ခု ပါပဲ။ အားတော့ နာပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောရလိမ့်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လလောက် တုန်းက ဆရာ၊ အိုကူတေဂါဝါလို့ခေါ်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော် တို့ ဆိုင်ကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာက ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ရဲ့ ပုံမှန်ဖောက်သည် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

ကျွန်တော် လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်တယ်။ အယောင်ဆောင်သမား တစ်ယောက်ပဲ။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ သူက ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အဲဒါက ကံဆိုးတာပါပဲ၊ မပြောချင်လည်း ပြောရဦးမယ်ဗျာ၊ အဲဒီ လူကြီးလူကောင်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဆင်ရမယ့်အကြွေးက ယန်းဆယ့်ခြောက်သန်း နဲ့ သုံးသောင်းရှစ်ထောင် ရှိနေတယ်ဗျ”

“တစ်ဆိတ်လောက်နေပါဦး၊ အဲဒါက ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လုံးဝ လုံးဝ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော် တို့ပဲ အပြစ်တင်ရမယ် ဆိုတာ လုံးဝ လက်ခံပါတယ်”

“နားလည်ရတော့ နည်းနည်းခက်သား၊ ဘယ်သူမဆို ကျွန်တော် အဖြစ်နဲ့ လွယ်လွယ်လေး ဟန်ဆောင်လို့ ရနေသလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

mgyoe.com

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောရရင်တော့ အကဲပိုတယ်လို့ ထင်စရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျူလီယာကို လာကြတဲ့ ဖောက်သည်တွေထဲမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေ၊ စီးပွားရေးသမားတွေ၊ အနုပညာရှင်တွေ စတဲ့ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပါဝင်ကြပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးတွေက လူတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ ကလပ်မှာ အပျော်စရိတ် ဆိုပြီး ယန်းနှစ်သန်းလောက်ထိ သုံးတာ ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး၊ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ကို မသေချာဘဲနဲ့ သံသယ ဝင်တာက.....”

“သူက ကျွန်တော်နဲ့ တူလို့လား”

“ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ၊ မကြာသေးခင်က ဆရာ ကိုယ်အလေးချိန် တော်တော် တက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် စာရေးဆရာ စဖြစ်စအချိန်ကနဲ့ဆို ခု ဆယ့်ရှစ်ကီလို ကိုယ်အလေးချိန် တက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဆရာရဲ့ ပထမဆုံး စာအုပ်ဖြစ်တဲ့ Electone Guerrila မှာ ပါတဲ့ ဓာတ်ပုံ”

“Electronic Guerrila ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် သမီးက Yamaha Electone သင်ခန်းစာတွေ သင်ယူနေလို့ပါ၊ ပြီးတော့...”

“ခင်ဗျား ပြောနေတာက၊ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော့် ဓာတ်ပုံ ပါတယ်ဆို၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲက ပုံစံနဲ့တော်တော်လေး ပြောင်းလဲသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် တော်တော်ကြီး ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ ခင်ဗျားက ဘာတွေများ မျှော်လင့်ထားလို့လဲ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိနိုင်ဖြစ်စရာ လောက်တော့ မရှိပါဘူး။

“ကျွန်တော်တို့ ကလပ်ကို လာတဲ့ ဆရာအိုကူတေဂါဝါက သူ့စာအုပ်တွေ၊ အဲ... ဆရာစာအုပ်တွေ တော်တော်များများ ယူလာပါတယ်၊ ပြီးတော့ လက်မှတ် ထိုးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပေးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်အုပ်ပေးပါ

တယ်၊ ကောင်မလေးတွေကို...”

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကျွန်တော့်စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဘယ်ဘားကိုမှ ယူမသွားဖူးဘူး၊ အဲဒီလောက် အရှက်မဲ့တာ...”

“ကျွန်တော်တို့ဆီက ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူနဲ့ ကိုယ်ဝန် ရနေပါတယ်”

ကျွန်တော် မအံ့သြမိပါဘူး။ လက်မှတ်အတုတွေ ထိုးပြီး စာအုပ်တွေ လိုက်ပေးတဲ့ အဲဒီလို ရွံဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်အနေနဲ့ ဘားက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ အပိုင်သိမ်းသွင်းလို့ ရပါတယ်။

“အဲဒီ ကောင်မလေး ကျွန်တော်နဲ့ အတူရှိနေပါတယ်၊ ကောင်မလေးက အဲဒီလူကို အစစ်လို့ပဲ ထင်နေပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ နားချလို့မရဘူး ဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာအဆောက်အုံနားက ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ ဆရာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခဏလောက် ကော်ဖီလာသောက်ပါလား လို့ ဖိတ်ရင် လွန်သွားမလား မသိပါဘူး”



အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း “သူ မဟုတ်ဘူး” လို့ ညည်းတွားပါတယ်။ ခေါင်းကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ငိုတော့တာပါပဲ။ သူမဟာ၊ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ပြစ်မျိုး မှဲ့မထင်ပါပဲ။ သူမ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်လို့ ထားတယ်။ အပြာ တောက်တောက် ရှူးဖိနပ်နဲ့ အဖြူရောင် ဇာခြေအိတ်ရှည်တွေကို ဝတ်ထားတယ်။ သူမရဲ့ ခြေချင်းဝတ်တွေက ညီညီညာညာ ရှိလှပါတယ်။ သူမရဲ့ အသားအရေက ချောမွေ့ပြီး နေပူစာခံထားပါတယ်။ သူမရဲ့ မျက်နှာအကျက ဘဲဥ ပုံစံ ရှိပြီး မျက်ဝန်း တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလေးပါ။ ဆိုတော့ သူမက ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်ပါပဲ။

မန်နေဂျာက အသက်ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိပါပြီ။ သူက ကောင်မလေး ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။

“နင် သူနဲ့အတူ ကားလိုက်စီးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာ ဖြစ်ကုန် တာပေါ့” သူက ကောင်မလေးကို ပြောတယ်။

“နင် အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်မှ ရမယ်”

ကျွန်တော် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည် ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မျက်ရည်တွေ စိမ့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး တောင်ပင်လယ်ထဲက သန္တာကျောက်တန်းလို လှပလွန်းတဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆန့်ပြီး လှမ်းယူပါတယ်။ သူမ နာမည်က မတ်ဆုမိပါ။



မတ်ဆုမိကို ကျွန်တော် သိတဲ့ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။ သူမဟာ မြစ်မ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး ခရု လည်ဆွဲလေး ဆွဲထားပါတယ်။ ဖယောင်းတိုင် မီးပျံပျံတွေရဲ့အောက်မှာ သူမဟာ ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတုန်းက တသသ စွဲလမ်းမိခဲ့တဲ့ အီတလီ မင်းသမီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ပုံတည်းအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို မြင်နေစေပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကို ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို ပြောပြမိတာ သူက လုံးဝ၊ လုံးဝကို မတူပါဘူးလို့ ပြောတော့ ငါတော့ သေပြီလို့ သဘောပေါက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမတစ်ယောက်ကို စချစ်မိတိုင်း အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ ခုနက ပြောတဲ့ အီတလီမင်းသမီးနဲ့ တူလာခဲ့တာချည်းပါပဲ။ အရန်ဟင်းပွဲအတွက် ကျွန်တော် တို့ ဟင်းခတ်အမွှေးရည် စိမ်ထားတဲ့ ကိုကာနီး ဆယ်လ်မွန် စားကြပါတယ်။

“မဖြေချင်လည်း မဖြေလို့ ရပါတယ်။ အဲဒီ အယောင်ဆောင်တဲ့ လူက ကိုယ်နဲ့ တူလို့လား”

မတ်ဆုမိက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပါတယ်။ နာကျင်စရာတစ်ခုခုကို အမှတ်ရသွားသလို သူမ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူမက “အခုလို အနီးကပ် မြင်ရရင် ရှင်က သူနဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ မတူပါဘူး”

ဒီစကားက စိတ်ဆင်းရဲစရာပါပဲ။ ကျွန်တော် မနာလို ဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်တော့် အယောင်ဆောင်တဲ့ လူကို ကျွန်တော် မနာလို ဖြစ်မိတယ်။

သူမဟာ ပင်လယ်လိပ် စွပ်ပြုတ် ဟင်းတစ်ပန်းကန်ကို စသောက် ပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့မှာ အကြိုက်တူတာ တစ်ခု ရှိတယ်” လို့ ကျွန်တော် သူမကို ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောတော့မယ့် စကားက မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့တဲ့ ပလီပလာစကားလို့ ထင်စရာ ဖြစ်တော့မယ် ဆိုတာ သတိထားမိ နေတယ်။ “အဲဒါက ကိုယ်တို့ရဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြိုက်ပဲ”

သူမ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်ပြီး သူမကို မကျီစားပါနဲ့လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူမကို နှစ်လိုဖွယ် စကားတွေ ပြောပြီး စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်နေစေတယ်လို့ တွေးရမှာဟာ စိတ်ပျက်စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဘားတွေမှာ လက်မှတ်အတုတွေထိုးပြီး စာအုပ်တွေ ဝေခွဲတဲ့ လူလိမ်ကောင်ကို ကြိုက်ဖူးတဲ့ မိန်းမပါပဲ။ အဲဒီတော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတာ သေချာတာပေါ့။

ဘာပဲပြောပြော၊ ကျွန်တော်က အစစ်ပဲလေ။

“ကိုယ် မင်းကို စနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို တကယ် သဘော ကျတာပါ”

ကျွန်တော်တို့ ဖလာရီရှန်ပိန်သောက်နေကြတာပါ။ မတ်ဆုမိက ခွက် ကို လှလှပပလေး ကုန်အောင် သောက်လိုက်ပါတယ်။

“သူက ကျွန်မကို အဲဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ကိုယ် မင်းကို သဘောကျတယ်တို့၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ် ဆိုတာ မျိုးပေါ့”

“မင်းတို့က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူကလုပ်ကိုလာတဲ့ အကြိမ်တော်တော်များများမှာ သူ့စားပွဲကို တခြား မိန်းကလေးတွေ ပြောင်းပြောင်း ခေါ်ထိုင်တတ်တယ်”

“ထူးဆန်းတာပဲ”

“သူက တခြားကောင်မလေး သုံး၊ လေးယောက်လောက်ကို လုပ်ခဲ့ပုံ ပေါ်တယ်”

“ဘာလုပ်တာကို ပြောတာလဲ”

“လိင်ဆက်ဆံခဲ့တာလေ၊ လုပ်တယ် ဆိုတာ အဲဒါကို ပြောတာ”

ကျွန်တော်တို့ ဘေးစားပွဲက လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်တယ်။

မတ်ဆုမိက မျက်တောင်တစ်ချက်တောင် မခတ်ဘူး။

“သူ ပျောက်မသွားခင်အထိ ကျွန်မကို မလုပ်ခဲ့ဘူး”

“တကယ်လား၊ အဲဒါတော့ ကောင်းသားပဲ”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဟုတ်လား”

“မလုပ်တာကို ဆိုလိုတာပါ၊ လုပ်ခဲ့ရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ အဲဒီလို တွေးမိတာပါ”

“သူ မလုပ်ချင်ခဲ့တာ”

“နောက်ဆုံးတော့ မင်းလုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“နေပါဦး၊ လုပ်ခဲ့တယ်၊ မလုပ်ခဲ့ဘူး ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူး” လို့သူမက ပြောရင်း ဘဲကင်ကြွပ်ကြွပ် တစ်ဖတ်ကို ခက်ရင်းနဲ့ထိုးပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

“မင်း ကိုယ့်စာအုပ် တစ်အုပ်တလေ ဖတ်ဖူးလား”

“အကုန်ဖတ်ဖူးတယ်”

“အကုန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ရဲ့ ပရိသတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ ပရိသတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား” ကျွန်တော်ကြောင်တောင်တောင်အပြုံးကို မကွယ်ဝှက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ “မတ်ဆုမိချန်ရေ၊ မင်းနဲ့ အဲဒီလူရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ကိုယ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“ကျွန်မကို မူချန်လို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ ကလပ်မှာ အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“မူချန်”

“ဘာပဲပြောပြော၊ ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါပါပဲ”

“အဲဒီလူက ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲ”

သူမ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်တော့တာပဲ။

“ဘာတွေများ ရယ်စရာ ပါနေလို့လဲ”

“ရှင်လေ၊ တကယ့်အစစ်က အတုအကြောင်းကို စပ်စုနေတာ မထူးဆန်းဘူးလား”

“ကိုယ်သိချင်နေတာက မင်း ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးကို ကြိုက်လဲ ဆိုတာကိုပါ”

“ကျွန်မက သူ့ကို ရှင်လို့ ထင်ခဲ့တာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါ မှန်ပါတယ်၊ ဆိုတော့ စာရေးဆရာ ဆိုရင် ဘယ်ယောက်ျားဖြစ် ဖြစ် အဆင်ပြေတယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ကျွန်မက ရှင့် ပရိသတ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခဏလေး၊ ငြင်းလို့ မရနိုင်တဲ့ အချက်က အဲဒီစာအုပ် တွေကို ရေးခဲ့တာက ကိုယ်လေ”

မတ်ဆုမိ ထပ်ရယ်ပြန်ပါတယ်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“အဲဒီတော့ မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်မိသွားဖို့ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သူမ ရယ်တာ ရပ်သွားပါတယ်။ သူမ ခေါင်းကို ညိတ်တယ်။ ဆင်စွယ် ဘူးလေးထဲက အမေရိကန် စီးကရက်သွယ်သွယ် တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မီးညှိတယ်။ ပြီးတော့ သူမ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး ခံစားချက်တွေနဲ့ ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပဲလို့ ပြောတယ်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

လို့ သူမက ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

“ကလေးကို ဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ သွားဖျက်ချမယ်”

အဲဒီစကားကို ကြားရတာ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ အားလုံးက ကျွန်တော့်အပြစ်တွေကြောင့်လို့ ခံစားရတယ်။



လက်ထဲမှာ ပန်းစည်းတစ်စည်းရယ်၊ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက် စာအုပ်ဖြစ်တဲ့ The Ultra-LSI Club Epistles တို့ကို ကိုင်ပြီး မတ်ဆုမိရဲ့ ကွန်ဒိုကို ကျွန်တော် ရောက်လာပါတယ်။ သူမ ညအိပ်ဘောင်းဘီနဲ့ ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပါတယ်။ ဘာမိတ်ကပ်မှ မလိမ်းထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူမ အရင်အတိုင်းပဲ ချစ်ဖို့ ကောင်းနေပါတယ်။

သူမ ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်ပါတယ်။

“ခုလို ထနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘယ်လိုနေလဲ”

ကျွန်တော့် စိတ်ထင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တာက သူမ ပါးချောင်လေး နည်းနည်းကျနေပါတယ်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မကို နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ သိပ်စိတ်ဓာတ်မကျတာပါ။ ရှင့်ဆီက ဖုန်းတွေ လာလွန်းလို့ ရှင်ဟာ ကလေးအဖေလိုတောင် ကျွန်မ ခံစားလာရပါတယ်”

ငါသာ ကလေးအဖေ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လား။

“ကိုယ်တို့ ဖုန်းထဲမှာ ပြောခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားဖြစ်သေးလား”

“ရှင် ကျွန်မကို စိတ်သက်သာရာရအောင် ပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ ပြောတဲ့ အဲဒီအူကြောင်ကြောင် စကားတွေပေါ့”

“ကိုယ် တကယ့်ကို လေးလေးနက်နက် ပြောတာပါ”

ကျွန်တော် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးနောက် ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားသုံးယောက် ထိ ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ပြဿနာက မတ်ဆုမိနဲ့ တွေ့ကတည်းက သူတို့နဲ့ အိပ်ချင် စိတ်တွေ လုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာပါပဲ။ မတ်ဆုမိရဲ့ အခန်းက စတူဒီယို တိုက်ခန်းပါ။ သူမဆီမှာ ပန်းချီကားဒေါက်နဲ့ ဆီဆေးတွေ ရှိပါတယ်။ သူမက ပန်းချီဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပါ။ သူမက ဘားမယ်လုပ်တာ ပန်းချီ ဆွဲဖို့ အချိန်ပိုတော်တော်ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ တခြားစီပါ။

“ကိုယ့်ကို ကြည့်ပါဦး” လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာလဲ”

“ဘာတွေ ပြောင်းလဲသွားလဲ ဆိုတာ သတိထားမိလား”

“အခုမှ ရှင်နဲ့တွေ့တာ သုံးကြိမ်ပဲ ရှိသေးတယ်လေ”

“ကိုယ်အလေးချိန် ဂရမ်ရှစ်ရာ ကျသွားတယ်”

သူမ The Ultra-LSI Club Epistles စာအုပ်ကနေ တစ်ဆင့် ကြည့်လို နေတယ်။ ခုတော့ စာအုပ်ပိတ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သနားတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရက်သောက်တာလျှော့လိုက်ပါပြီ။ ရေကူးကလပ် ကို သွားနေပါပြီ။ ညမအိပ်ခင် ဗိုက်မှာ အဆီကျစေတဲ့ ဆေးကို လိမ်းပါတယ်။

“ရှင် ဝိတ်ချနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပထမဆုံး စာအုပ်ထဲက ပုံစံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ချင်လို့”

ကျွန်တော်က သူမ ခုတင်ရဲ့ ထောင့်စွန်းမှာ ထိုင်နေပါတယ်။ သူမ ကျွန်တော့်ဆီ ထလာပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ပါတယ်။

“သူ ရောက်မယ့်အစား ကလပ်ကို ရှင် ဘာလို့ ရောက်မလာခဲ့တာလဲ”

“ပြောရရင်ကွာ၊ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် စဉ်းစားနေခဲ့တာ၊ နည်းနည်းတော့ ရှုပ်ထွေးပါတယ်၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ချစ်ကျွမ်းဝင်ဖို့ ကံကြမ္မာပါလာခဲ့တယ်လို့ ကိုယ် ထင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှား အယွင်း အတိမ်းအစောင်း တစ်ခု ရှိခဲ့တယ်”

“အမှားအယွင်း အတိမ်းအစောင်း ဟုတ်လား”

“ကိုယ်တို့ နည်းနည်း လွဲချော်ခဲ့ကြတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာလို့ အတင်း နားသွင်းနေတာလဲ”

“မူချန် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြား ရပ်နေတာ အကုန်လုံးက တစ္ဆေ တစ်ကောင်ပဲ၊ လူသေရဲ့ ပုံရိပ်ပဲ”

“အင်း၊ သူက ရှင့်ဟန်ဆောင်နေတာ”

“ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်လှပါဘူး၊ မင်းဟာ ကိုယ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်ဖြား တာကို ခံခဲ့ရရင်ပေါ့”

“ရှင် ဆိုလိုချင်တာကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်း နားလည်တယ်၊ မင်းက ကိုယ့်စာအုပ်တွေ ဖတ်တဲ့

ပရိသတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ့်စာပေလက်ရာတွေအားလုံးရဲ့ ပင်မ အကြောင်း အရာတွေက ဒစ်ဂျစ်တယ် အချိန်ကာလရဲ့ စေ့ဆော်မှုအပေါ် မှီခိုနေရတဲ့ အန်နာ လော့ဂ်အချိန်ပါပဲ၊ ဒစ်ဂျစ်တယ် အချိန်ဆိုတာက တခြားနည်းလမ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလည်ပတ်ဘူး”

“ကျွန်မ နောက်တစ်ခေါက် လည်ပတ်စေတာကို လိုချင်တာလား”

“ဥပမာပြောရရင် သွားကိုက်တာက ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးအပေါ် သက်ရောက်မှု ရှိစေသလိုပဲ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှုက အဲဒီလို ဖြစ်နေတာနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောချင် တာလား”

“မေးပါရစေဦး၊ အဲဒီလူကို မင်း ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ပထမတော့ ဆရာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသံကို မကြိုက်လို့ အိုကူတေဂါဝါစံလို့ ပြောင်းခေါ်တယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မက ဂျွန်လို့ ခေါ်ဖို့ ပြောပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်မ လေးစားရတဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်နေတာကြောင့် အရမ်းကြီးရင်းနှီးနေတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ အိုကူတေဂါဝါလို့ပဲ ဆက် ခေါ် ဖြစ်တယ်၊ ခေါ်ရတာ ပါးစပ်ထဲမှာ တစ်လုံးတစ်ခဲတော့ ရှိလှတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..”

“မင်းကတော့ ကိုယ့်ကို တစ်ခါမှ နာမည်တပ် မခေါ်ဘူး၊ ကိုယ်ကမှ အိုကူတေဂါဝါဂျွန် အစစ်ပါ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ကိုယ့်ဘက်က ဒီနေရာမှာ နစ်နာတာပေါ့၊ သူနဲ့က ကောင်းလား”

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“လိင်ကိစ္စ”

“ဘာအကြောင်းတွေ လာမေးနေတာလဲ”

“အဲဒါ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲ ခဲ့ရတာ”

“ရှင့်မိန်းမနဲ့က မကောင်းဘူးလား”

“အဲဒီ ကိစ္စက ခုပြောချင်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ အယောင်ဆောင်တဲ့ သူနဲ့ အတူတူပြီးကြလား”

“အတူတူ အော်ဂတ်ဆန် ဖြစ်လားလို့ မေးချင်တာလား”

မတ်ဆုမိ ရှက်လို့နေပါတယ်။ သူမရဲ့ နားရွက်ဖျားတွေ ပန်းရောင်သန်း သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ပါးစပ်ထောင့်ဖျားမှာ အပြုံးလေးတစ်ခု တွဲလဲ ခိုလို့ နေတယ်။ အော်ဂတ်ဆန်ဖြစ်တဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဟာ ဖိနှိပ်လို့ မရကောင်းပါဘူး။ ဘယ်တော့မှ ကွယ်ဝှက်လို့ မရဘူး။

“မင်း အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်”

“မင်း အသက်အရွယ်မှာ လိင်တံအရွယ်အစားက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား၊ အရေးကြီးတာက အချစ်ပဲ”

“ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်”

“မင်းရဲ့ ပါတနာကို ချစ်တယ် ဆိုရင် အော်ဂတ်ဆန် ဖြစ်တယ်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ပို့ချမှုပဲ၊ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချပြီးခါစ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကြားချင်တဲ့ စကားမျိုးပဲ”

“ဆောရီးပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ကိုယ့်နေရာမှာ ဟန်ဆောင်ခဲ့တဲ့ လူကို ချစ်ခဲ့တာ ထင်ရှားနေတယ်၊ ကိုယ် ဆိုလိုချင်တာ နားလည်လား၊ ဘာကိုဆိုလိုလဲ ဆိုတော့ မင်းအတွက်တော့ ကိုယ်ဟာ အယောင်ဆောင်သူပါပဲ”

မတ်ဆုမိက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပါတော့လို့ တောင်းဆိုတယ်။ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကနေ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးထွက်လာပြီး သူမရဲ့ လက်ခုံ ပေါ်က သွေးကြောစိမ်းစိမ်းတွေအပေါ် ကျလို့ သွားတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချထား တာကြောင့် ကိုယ်ရော၊ စိတ်ပါ ညှိုးငယ်နေချိန်မှာ သူမဟာ ဒီကိစ္စကိုပါ ဖြေရှင်း နေရတယ်။ ပထမတော့ သူမဟာ အိုကူတေဂါဝါရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဖတ်တဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သူမရဲ့ ကမ္ဘာထဲကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက် လာတဲ့ အိုကူတေဂါဝါဂျွန်ကို ချစ်မက်မိသွားတယ်။ အစမှာတော့ အဲဒီနာမည်ဟာ သူမအတွက် အဝတ်အစားတစ်စုံ သက်သက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဝတ်အစားက ကျွတ်ကျသွားပြီး နာမည်တွေ ဆိုတာ ဘာဖြစ်ဖြစ် အော်ဂတ်ဆန်သို့ သွားရာ လမ်းမှာ အရေးမကြီးတော့ဘူး။

“ကိုယ့်ဟန်ဆောင်တဲ့ လူက ညစ်ပတ်တဲ့ စိတ်မျိုးရှိတဲ့ လူစားလား”

“သူ ကျွန်မကို မျိုးစုံလုပ်ခိုင်းတယ်”

လို့သူမ ဝန်ခံပါတယ်။ သူမ ငိုနေတုန်းပဲ။ သူမဟာ နှစ်ခါပြန် စွန့်ပစ်ခြင်း ခံခဲ့ရတယ်။ အမည်နာမအားဖြင့် အိုကူတေဂါဝါ ဆိုတာနဲ့ ဝတ်လစ်စားလစ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမည်မသိလူ။

ကျွန်တော့်ကိုကော ဘယ်ကို ဦးတည်စေလဲ။ မတ်ဆုမိ ရှုထောင့်ကဆို ကျွန်တော်ဟာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ အတုအပက လွဲလို့ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။



ကျွန်တော့် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့အတွက် ကျွန်တော် Cray Research ကုမ္ပဏီကို သွားခဲ့ပါတယ်။ သူက ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ ထိပ်တန်း ကွန်ပျူတာ နည်းပညာရှင် သုံး၊ လေးယောက် စာရင်းမှာ ပါဝင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဆိုပြု ချက်ကို နားထောင်ပြီး သူက ခေါင်းကို ခါတယ်။

“မေ့လိုက်”

လို့ သူက ပြောတယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကြိုးစားကြည့်ပေးပါ။ လူသားဦးနှောက်အတွက် အရမ်း ကြီးမားနေလို့ပါ။ ဉာဏ်အတု (artificial intelligence) ရဲ့ အကူအညီ နည်းနည်း လောက်ယူတာ ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”

ကျွန်တော့်မှာ မတ်ဆုမိ ဖြေထားတဲ့ မေးခွန်းငါးဆယ် အမေးလွှာ ရှိနေပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် သူမကို အဲဒီအတိုင်းပဲ အယောင်ဆောင်သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်း ငါးဆယ်ကို အကောင်းဆုံး ထပ်ဖြေခိုင်းပါတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အဲဒီမေးခွန်းတွေ ဖြေခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် မှာ သက်ဆိုင်ရာ အချက်အလက် အဖြေသုံးစုံ ရထားပါတယ်။ အရပ်အမြင့်နဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်၊ မိဘတွေရဲ့ အလုပ်အကိုင်များ၊ အကြိုက်ဆုံးဟင်း၊ အကြိုက်ဆုံး ရုပ်ရှင်၊ အကြိုက်ဆုံး ဂီတအမျိုးအစား၊ အကြိုက်ဆုံးဘေ့စ်ဘောအသင်း၊ ဖက်ရှင် နှစ်မြိုက်မှုများ၊ စီးကရက်များ၊ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့၊ ယေဘုယျခန္ဓာကိုယ် အနေ အထား၊ သွားခံတွင်းပေါက် အရေအတွက်၊ အကြိုက်ဆုံး ယမကာ၊ ဝိစကီကြိုက် လျှင် ဘာဘွန်းလား၊ စကော့ချ်လား၊ ကနေဒီယန်လား၊ အိုင်းရစ်ရှ်လား စသည်ဖြင့်။

အကြိုက်ဆုံး ကော့ခံတေး ဆူရှီဆိုင်မှာ အရင်ဆုံး မှာတတ်တဲ့ အရာ၊ ကစားတဲ့ အားကစား၊ လိင်ဆက်ဆံရာမှာ အကြိုက်ဆုံး ပုံစံအနေအထား၊ လိင်စိတ် နိုးထ စေသော နေရာများ၊ သတင်းစာဖတ်ရင် အရင်ဆုံးဖတ်တဲ့ စာမျက်နှာ၊ မှက်စိတ်ဝါဒ သဘောထားအမြင်နဲ့ စသည်ဖြင့်။ အူကြောင်ကြောင်နိုင်မှန်းတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကွန်ပျူတာကနေ တစ်ဆင့် ချိန်းတွေ့ရာမှာ ဖြည့်ရတာတွေထက် မပိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကောက်ရိုးမျှင်လေးတွေကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်နေတာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ မတ်ဆုမိရဲ့ ပြဿနာအပေါ် စွဲလမ်းလွန်းစိတ် ဖြစ်နေတာကြောင့် ဘာအလုပ်မှ လုပ်လို့ မရပါဘူး။

“မင်းကလေး တကယ့်ကို ငကြောင်တစ်ကောင်ပါပဲ။ မင်းမိန်းမ မင်းကို ထားသွားတုန်းကလည်း ဒီလိုမျိုး ညည်းတွားသေးတယ်၊ အခုဟာက ပိုတောင် ဆိုးသေးတယ်၊ ဝတ္ထုရေးဆရာတွေဟာ ဉာဏ်ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ငါ အမြဲတမ်း ထင်ထားတာ၊ အဲဒီအမြင်အရ ဆိုရင် မင်းကတော့ ခြွင်းချက်ပဲ”

သူ အချက်အလက်တွေ ထည့်သွင်းတော့ ပိုလို့တောင် ညည်းညူ လာခဲ့တယ်။

“သနားစရာ ဘော်ရဂဲလ်လေးအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”
 လို့ သူက ကီးဘုတ်ကို တချောက်ချောက် ရိုက်ရင်း ပြောပါတယ်။

“ဘယ်သူလဲ ဘော်ရဂဲလ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့ လကမှ ရထားတဲ့ စူပါကွန်ပျူတာအသစ်၊ ငါ အဲဒီထဲကို အချက်အလက်တွေ ပို့နေတာ”

“မင်းက ဘာလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘော်ရဂဲလ်က တစ်စက္ကန့်မှာ အော်ပရေးရှင်းပေါင်း တစ်ဘီလျှံ၊ သန်းခြောက်ရာကို ကူးယူနိုင်တယ်၊ ငါတို့သူ့ဆီကို မင်းရဲ့ သောက်ပေါ ပြဿနာကို ပို့နေရတယ်၊ မင်းဟာတွေက အရမ်းပိန်းလွန်းအားကြီးရင်တော့ ဘာမှမလုပ်ဖို့ သူက ငြင်းလိမ့်မယ်၊ မင်း နားလည်လား”

သူ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး သွားဖြုတ်ပါတယ်။

“အခုဆိုရင် လူတွေက မင်းအနေနဲ့ အယောင်ဆောင်လာကြပြီ”

လို့ သူက ပြောတယ်။

“အဲဒါက မင်းဘယ်လောက် နာမည်ကြီးနေလဲ ဆိုတာကို ပြနေတာပဲ”
 “ငါလည်း ဒီလို သွားဖြဲနေခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီအမျိုးသမီးကို တွေ့တဲ့ အထိ ပေါ့”

“ဘော်ရဂဲလ်က ပုံစံတူ တစ်ခုကို လုပ်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ပြီ”
 “ဘော်ရဂဲလ်ဆိုပဲ၊ မင်းက သူ့ကို လူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံနေတာပဲ”
 “ဟုတ်တယ်၊ သူက နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ ပုံစံ ရှိတယ်”
 “မင်းက တချို့စက်တွေကို နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပုံစံရှိတယ်လို့ အမြဲ ပြောတတ်တယ်”

“တချို့စက်တွေက လူတွေထက် ပိုကောင်းတယ်၊ လူတွေက အမြဲတမ်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ပဲ သက်သေပြနေ၊ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ထိန်းသိမ်း နေတာချည်းပါပဲ။ အားလုံးအတူတူပဲ၊ အဲဒါက တရွတ်ဆွဲနေတာပဲ၊ ဘော်ရဂဲလ်က သူ မွေးတဲ့ နေ့မှာကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ စနစ် အတတ် ခံထားရတယ်”

“ကွန်ပျူတာတွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတာ ရှိလို့လား”
 “ရှိတာပေါ့”

“ငါက သူတို့မှာ စိတ်ခံစားမှုတွေ မရှိဘူးပဲ ထင်တာ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားတာနဲ့ စိတ်ခံစားမှုနဲ့က မတူဘူးကွ၊ မင်းက ဘယ်လို ဝတ္ထုရေးဆရာလဲကွာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားမှု ဆိုတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိရှိမှုပဲ၊ မင်းရဲ့ အကန့်အသတ်ကို အပြည့်အဝ သိနေတာ၊ ကိုယ်ပိုင်စနစ်တွေနဲ့အညီ ရှင်သန်နေတာ၊ ငါ မှန်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ မှန်လား”

အကွရာတွေ၊ စာလုံးတွေ၊ သင်္ကေတတွေ၊ ကိန်းဂဏန်းတွေဟာ ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်မှာ တစ်လိုင်းပြီး တစ်လိုင်း ပြည့်လို့ လာတယ်။ ပြီးတော့ ပျောက်လို့သွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြုံး ပြုံးပြပါတယ်။

“အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”
 လို့ သူက ပြောတယ်။
 “ဘာကိုလဲ”

“ဘယ်အရာက အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ် ဆိုတာ မင်း မမြင်ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းပဲ အဆင့်မြင့် နည်းပညာ ခေါင်းစဉ်တွေ တပ်ပြီး စာအုပ်တွေ ရောင်းနေပြီးတော့၊ မင်းကတော့ ဆရာယောင်၊ သမားယောင်ပဲ၊ ဘော်ရဂဲလ်က မင်းရဲ့ မေးခွန်းငါးဆယ် အမျိုးအစားတွေအတွက် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိတဲ့ ပေါင်းစပ်မှုတွေကို ပုံစံတူလုပ်ပေးနေတယ်၊ ဒေတာ သုံးစုံကို တစ်ခုချင်းစီ လုပ်နေတာကို ပြောတာ၊ မင်းဘာသာမင်းဆို နှစ်တစ်ထောင်လောက် ကြာလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းဇနီးဟောင်း ဘယ်လိုလဲ”

“သူ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ငါ့သားဆီကနေ တစ်ခါတလေ ကြားရတယ်၊ ရေကူးသင်တန်း၊ ယောဂသင်တန်း၊ ကွတ်ကီးဖုတ်နည်းသင်တန်းတွေ တက်နေပြီး ကောလိပ်က ဘေ့စ်ဘောနည်းပြဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတယ်လို့ သားက ပြောတယ်၊ မင်း မိန်းမဟောင်းကော”

“သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီ ကော်ဖီတင်ပို့တဲ့ ကုမ္ပဏီက အမှုဆောင် အရာရှိတဲ့၊ အဲဒီတစ်ယောက်က သုံးဆယ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ပထမဆုံး အိမ်ထောင်ပြုတာဆိုပဲ၊ မင်း မေးရင်တော့ တော်တော်အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်လို့ပဲ ငါဖြေမှာ၊ ငါ့မိန်းမ ဒါမျိုးတွေ သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်တာကို ငါတော့ အထင်ကြီးမိတယ်၊ ငါကတော့ ဘော်ရဂဲလ်အပေါ်ပဲ ယုံကြည်နိုင်တဲ့ လူစားမျိုး၊ ဒီမှာ အဖြေတစ်ခု၊ ကခုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဟီရိုရိုးမားကခုပ် ဘေ့စ်ဘောအသင်းကို ပြောတာ၊ ငါ့ဟန်ဆောင်တဲ့ ကောင်ရယ်၊ မတ်ဆုမိရယ်၊ ငါရယ်က ကခုပ်အသင်းရဲ့ ပရိသတ်တွေချည်းပဲ၊ ဒါက အဖြေမဟုတ်သေးဘူး၊ စက်က ဘာပြောချင်နေတာလဲ”

“မင်းက တော်တော်ထူတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ကောင်မလေးကို ဘေ့စ်ဘောပွဲ ခေါ်သွားတယ်၊ အားကစားက သန့်ရှင်းပါတယ်၊ ရိုးရှင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေ များ ကောင်းလို့လဲ၊ ဘာမှ မသင်္ကာစရာ မရှိဘူး၊ ဘောလုံးပစ်မယ်၊ ရိုက်မယ်၊ ပြေးမယ်၊ ဒါပဲ၊ အယောင်ဆောင်တဲ့ ကောင်ကလည်း အဲဒီအသင်းရဲ့ ပရိသတ်ပဲ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နှစ်လို့ဖွယ်ရာ မှန်သမျှနဲ့ ဘေ့စ်ဘောနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေဟာ မင်းဆီကို ကူးပြောင်းလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတော့ ကောင်းတယ်”



ဝေလငါးများ နဲ့ ကာ့ပ်အသင်းတို့ရဲ့ ရှစ်ကြိမ်မြောက် ပုံမှန် ရာသီပွဲစဉ် ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ယိုကိုဟားမား အားကစားရုံကို ရောက်လို့ နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပွဲကြည့်ဖို့ ဖိတ်တော့ မတ်ဆုမိက စီခနဲမြည်အောင် အသံထွက် ပျော်သွားပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ လေးနှစ်တုန်းက ကာ့ပ်အသင်းရဲ့ မန်နေဂျာနဲ့အတူ စားပွဲဝိုင်းဆွေးနွေးပွဲ မှာ ပါဝင် စကားပြောပြီးကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ ကာ့ပ်အသင်းရဲ့ ပရိသတ် တစ်ယောက် ဖြစ်လို့လာပါတယ်။ ဒီပွဲစဉ်ဟာ ဘောလုံးပစ်သမားတွေ ဖြစ်တဲ့ ဝေလငါးများအသင်းက အန်ဒီနဲ့ ကာ့ပ်အသင်းက ကီတာဘက်ပူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အားပြိုင်ပွဲ ဖြစ်လို့လာပါတယ်။ တတိယတန်းရဲ့ အောက်ခြေမှာ ကာတိုက ကီတာဘက်ပူရဲ့ ဘောလုံးကို ရိုက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လီယွန်လီက ဘောလုံး ကို ရိုက်ပြီး ညာဗဟိုကို ပြေးသွားပါတယ်။

လေက တော်တော့ကို အေးစိမ့်စိမ့် နိုင်လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘီယာ အရသာက ကောင်းလွန်းလှပါတယ်။ မတ်ဆုမိနဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေရတာ ကြောင့်လည်း ဘီယာအရသာက ပိုကောင်းနေတာပါ။ မတ်ဆုမိဟာ သားရေ ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်၊ ငွေရောင် ခြေညှပ်ဖိနပ်နဲ့ အိစက်စက်တီရှပ်တို့ကို ဝတ်ဆင် ထားပြီး သူမရဲ့ ပါးကို ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်နဲ့ ပွတ်သပ်လို့ နေပါတယ်။

“မူချန် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကာ့ပ်ပရိသတ် ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟီရိုရီးမားမှာ မွေးခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အဲဒီမှာ မမွေးခဲ့ပါဘူး၊ ဒီအသင်းက လူငယ်ကစားသမား တော်တော် များများက ချောလို့ပါ။ ရာမိန်းက ကြည့်မကောင်းဘူးလား၊ တာကာဟာရီ ယိုရှိဟီကို လည်း ချောတာပဲ၊ ကိုဘာယာကာဝါ၊ ကာဝါဂူချို၊ မိုရိုဝါကီ.... အကုန်လုံး ချော တယ်”

“မင်း အတွက် ရုပ်က အရေးကြီးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“စာအုပ်တစ်အုပ်ကို အဖုံးနဲ့ကြည့် မဆုံးဖြတ်နဲ့လို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ မမှန်ဘူး၊ အဲဒီ အဖုံးနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ ပြင်ပသွင်ပြင် လက္ခဏာတွေက လှည့်ဖြားတတ်တယ်လေ၊ မဟုတ်လား”

“တခြားလူတွေ ဘယ်လို ထင်လဲ ဆိုတာတွေကို ကိုယ့်ကို အလွမ်းမိုးခံ



လိုက်မှ ဖြစ်တာပါ။ ရှင်က ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်တွေကို ယုံကြည်တယ် ဆိုရင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သူတို့ရဲ့ အမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး။”

အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အယောင်ဆောင်သူ ကိစ္စကို ရည်ညွှန်းလေသလား။ သူ ပုံစံ ဘယ်လိုရှိလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်စမ်းပါတိ။ မတ်ဆုမိဟာ အဲဒီကောင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကောင်က ကျွန်တော့်ထက်ပဲ ရုပ်ပိုချောနေသလား။

ကီနူဂါဆာဝါ ပဉ္စမအလှည့် အရှေ့ဆုံးမှာ တစ်ကိုယ်တော် ရိုက်ပြေးသွားတာက ကျွန်တော့်ရဲ့ အတွေးရထားကို လမ်းချော်စေပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ကိုင်ပြီး ထိုင်ခုံတွေကနေ ထခုန်လိုက်တယ်။ အရူးတွေလို အော်ဟစ်အားပေးကြတယ်။

သတ္တမအလှည့်ရဲ့ ထိပ်မှာ တာကာဟာရီယိုရီဟိကိုဟာ ရိုက်ချက်လေးချက် ရိုက်ခွင့် ရလာတယ်။

တာကာဟာရီဟာ ဇွန်လကတည်းက တတိယနေရာကနေ ရိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့နောက်မှာက ယာမာမိုတို ကိုဂျီပါ။ အပြင်တွေ မပါဘူး။ အပြေးသမားက အရင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့နောက် သုံးတန်းမြောက်က သောက်ရူးတချို့က မတ်တတ်ရပ်ပြီး-

“ပြေးထား၊ တာကာဟာရီ”

လို့ ထအော်ကြပါတယ်။

“ဒီအချိန်မှာ မပြေးသင့်သေးဘူး”

လို့ ကျွန်တော် မတ်ဆုမိကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဘာလို့ မပြေးရမှာလဲ”

သူမက ကစားသမားတွေ အားလုံးထဲမှာ တာကာဟာရီကို အကြိုက်ဆုံးပါ။

“ကိုဂျီကို သူ့အလုပ်သူ အာရုံစိုက်စေသင့်တယ်”

လို့ ကျွန်တော် သူမကို ပြောတယ်။

“တာကာဟာရှိက ပစ်မယ့် သူကို အာရုံနောက်နေရင် ကိုဂျီက သူ့အလုပ်ကို သူ ဘယ်လို အာရုံစိုက်နိုင်မလဲ၊ ကိုဂျီက အပြတ်ရိုက်နိုင်တဲ့ သူပါ။ သူ့အလုပ် သူ လုပ်ပါစေ”

“ဒါက ယိုရှိဟီကိုလေ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ပြေးစေချင်တယ်၊ သူ ပြေးတာကို ကြည့်ရတာ ကျွန်မ အရမ်းကြိုက်တယ်”

တာကာဟာရှိက ဦးဆောင်လို့နေပါတယ်၊ အန်ဒိုက အချိန်ဆွဲပြီး ပထမဆုံး ပစ်ချက်တွေကို အချိန်ဆွဲ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်လို့ နေတယ်။ ယာမာမိုတို စောင့်လို့နေတယ်။ စည်းအပြင်ကို ထွက်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် ပစ်လာမှာတွေကို စောင့်တယ်။

တစ်မိနစ်ကျော်လောက် ကြာသွားတဲ့အထိ အန်ဒိုက ဒုတိယမြောက် ပစ်ချက်ကို မပစ်သေးဘူး။

ဒီတစ်ခါတော့ ယာမာမိုတို စိတ်မရှည်တော့ဘဲ၊ ခံစစ်ဘက်ကို ပြောင်းပြီး ဘောလုံးအပြင်ထွက်စေဖို့ ဒဗယ်ပလေး ကစားမယ့်နေရာကို ရွှေ့လိုက်တယ်။

“တွေ့လား၊ တာကာဟာရှိ ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့လုပ်နေရင်း ပထမဆုံး အပြင်ကို ရောက်သွားစေလိုက်ပြီ၊ အန်ဒိုက ဒီနေ့ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပဲ၊ ကိုယ်တို့က တော့ အပြေးသမားများများရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အန်ဒိုနဲ့ကီတာဘက်ပူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပစ်ချက်တွေ အရမ်း ကောင်းနေတာကြောင့် ပွဲက အပိုအင်းနင်း ရိုက်ချက်တွေအထိ ရှည်လာခဲ့တယ်။

ဆယ်ကြိမ်မြောက်ရဲ့ ပထမဆုံးပစ်ချက်။ တာကာဟာရှိက ပထမ။ ပထမပစ်ချက်မှာ သူ ရိုက်ချက် ကောင်းကောင်းရပါတယ်။ အမြန်အဝေးပစ် ဘောကို သူ လွတ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဒုတိယ ပစ်ဘောမှာ လှလှပပ ရိုက်ပြီး တတိယပြေးလမ်းပေါ် ရောက်သွားစေတယ်။

ဘယ်သူမှ မထွက်ရသေးဘူး။ ပထမမှာပဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ တာကာဟာရှိဟာ ဦးဆောင်မှုကြီးကြီးကို မယူထားသေးပါဘူး။ ယာမာမိုတိုက အန်ဒို အမြင့်ပျံ၊ အမြန်ဘောကို လွှဲရိုက်နိုင်လိုက်ပါတယ်။ နာဂါရှိမာက ဘောလုံး ရပြီး တတိယပစ်ချက် ဖြစ်စေတယ်။

နောက်ထပ် ဝင်လာတာက ကိုဘာယာကာဝါပါ။ သူက ကျွန်တော့် အကြိုက်ဆုံး ကစားသမားပါ။ သူ အရိုက်သမား စည်းဝင်ဝင်ချင်းမှာပဲ တာကာ ဟာရီက ဦးဆောင်မှုကြီးကြီးကို ရယူလိုက်ပြန်ပါတယ်။

“ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီကြောင်ကောင်က ကိုဘာယာကာဝါ ရိုက်ဖို့ အနှောင့် အယှက် ပေးနေတယ်”

ကျွန်တော် မကျေမနပ် ဖြစ်လာတာက အခုလိုကြောင့်ပါ။ တခြား လူတွေရဲ့ အသံထက် အဆပေါင်းများစွာ ကျယ်လောင်တဲ့ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ် လာခဲ့တယ်။

“ပြေးထား၊ တာကာဟာရီ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပါ။ အဲဒီအသံကို ကြားတော့ မတ်ဆုမိ မျက်နှာ ဆတ်ခနဲ တွန့်လို့သွားတယ်။ အော်တဲ့ အဲဒီ လူက ကျွန်တော်တို့ အတန်းရဲ့ နောက်တော်တော်အကွာမှာ ရှိနေပါတယ်။ ထိုင်ခုံကနေ မတ်တတ်ထပြီး မတ်ဆုမိ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်တဲ့ မျက်နှာဖြစ်လို့ သွားတယ်။ သူမ ခက်ထန်မာကျောသွားပြီး နည်းနည်း ငိုတယ်။

ကျွန်တော်က ဒန်နီ ဆိုင်က ဟမ်ဘာဂါ အမဲသားပြား ဆိုရင်၊ အဲဒီ အယောင်ဆောင်တဲ့ လူက မေဇင် ဆိုင်က နွားလေးသား အသားပြားနဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အသားအမျိုးအစားချင်း တူပေမယ့် ရုပ်ထွက်ချင်း နဲ့ အရသာချင်းက နှိုင်းယှဉ်လို့တောင် မရနိုင်ပါဘူး။ မတ်ဆုမိဟာ အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းလျှောက်နေသလို မတ်တတ်ထပြီး အဲဒီနွားအသားပြားဆီ ပြေးလို့ သွားပါတယ်။



နောက်ထပ် သုံးရက်အကြာမှာ သူမ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာပါတယ်။

“ဖြစ်ခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်မကို ချစ်နေတာ ကျွန်မ သိလိုက်ရပါတယ်၊ သူ ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ချစ်ခဲ့ ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်မဟာ ရှင့်ရဲ့ ပရိသတ်ဆိုတာ သိတော့ သူက သူဟာ

ရှင်ပါပဲလို့ ပြောခဲ့တာပါ။ ကျွန်မဆီက အာရုံစိုက်ခံရမှုကို လိုချင်လို့ပါ။ သူ့စားပွဲကို တခြားမိန်းကလေးတွေကို ခေါ်ရတာက သူက ကျွန်မကို အရမ်းနှစ်သက်လို့ ခေါ်ရမှာ ရှက်လို့ လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်သလို ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာပါ။ သူတခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ မအိပ်ခဲ့သလို၊ ဘာမှလည်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မန်နေဂျာက ရှင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်မှာတော့ သူဟာ ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းပါပဲ။ ဘောက်ချာတွေက ရှင့်နာမည်နဲ့ ဖြစ်နေတာမို့ သူ့စာရင်းကနေ လွှဲပေးလို့မရ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။ ခုတော့ သူ အားလုံးကို ပြန်ပေး ပြီးပါပြီ။ ပြီးတော့ သူက ရှင့်ကို ဒုက္ခတွေ များစေခဲ့တဲ့အတွက် တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ သူက ပြောပါသေးတယ်။ ရှင့်ကို တောင်းပန် လို့ ရအောင်လို့ ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်ခါလောက် ညစာလိုက်စားနိုင်မလားလို့ ကျွန်မ ကို မေးခိုင်းပါတယ်။ ရှင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

(I am a Novelist by Ryū Murakami)



လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်မှာ ဒါတွေအားလုံး စဖြစ်ခဲ့တာ

ဒါတွေအားလုံး လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်မှာ စဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အများအားဖြင့် သင်္ဘောတင်ပို့မယ့် အဝတ်အစားတွေကို သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရတဲ့ ထရပ်ကားမောင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရုံးက ကိုမာဇာဝါမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်တော့် သူဌေးနဲ့အတူ သောက်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို သာမန်ထက် နည်းနည်းပိုထူးခြားတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ခေါ်သွားမယ် ပြောပြီးတော့ ရှေ့ပွန်ဂီမှာရှိတဲ့ ဂေးဘားတစ်ခုကို ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဘားမှာ အဖော်ပြုပေးတဲ့ သူတွေ အကုန်လုံးက ဂေးတွေ ဖြစ်ပြီးတော့ သူတို့တွေရဲ့ နာမည်တွေ အားလုံးဟာ ဟင်းသီးဟင်းရွက် နာမည်တွေကို ပေးထားကြပါတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးချန်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်ချန်၊ ရွှေဖရုံချန်၊ တရုတ်နံနံချန် စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ဖျော်ဖြေမှုတွေပေးမယ့် ဂေးတွေရှိရာ ဘားကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးချန်က ကျွန်တော်တို့ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ် ဟာသဉာဏ်နဲ့ ဧည့်ခံပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်ပါတယ်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ခရမ်းချဉ်သီးပါ။ ဝန်ဆောင်မှုပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ”
ကျွန်တော့် သူ့ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်မောင်း
ကို ထိစမ်းမိတယ်။

“မင်း ဒီနားမှာ ကြွက်သားတွေ တော်တော်ရှိတာပဲ” လို့ ကျွန်တော်
ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ကြွက်သား ဟုတ်လား၊ အား ..ယား၊ မပြောပါနဲ့ဗျာ”

သူက ရှက်သွားသယောင် ပြုမူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ လေ့ကျင့်ထားတဲ့
ကြွက်သားတွေက အတောင့်လိုက်ကြီး ရှိလို့နေတယ်။ အထက်တန်း ကျောင်းသား
ဘဝတုန်းက လက်ဝှေ့ထိုးခဲ့လို့ ကျွန်တော် သိနေတာပါ။ ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်
ဖွဲ့စည်းမှု ပုံစံမျိုးစုံကို မြင်တွေ့ဖူးပါတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးချန်ရဲ့ ကြွက်သားတွေက
ကျစ်လျစ်ပြီး ပျော့ပျောင်းတာကြောင့် လက်ဝှေ့သမား တစ်ယောက် အတွက်
အကောင်းဆုံးပါပဲ။

“အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော့် အသက်လား၊ ဂေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို မမေးသင့်
ဘူးလေ၊ အဲဒါလေးတောင် မသိဘူးလားဗျ”

“ပြောစမ်းပါကွ၊ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်”

“လက်ဝှေ့အကြောင်း စဉ်းစားဖူးလား၊ အီတာဘာရှိမှာ လက်ဝှေ့ရုံ
ဖွင့်ထားတဲ့ တစ်ယောက်ကို ငါသိတယ်၊ ငါ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ရတယ်”

ခရမ်းချဉ်သီးချန်ဟာ တစ်မိနစ်လောက် တည်ကြည် လေးနက် သွား
တယ်။ ကျွန်တော့် လက်ဝှေ့ရုံရဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို တိတ်တိတ်လေး
တောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဖန်ခွက်အောက်ခံပြားမှာ ရေးပြီးတော့ ပေးလိုက်တော့
သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“အစ်ကိုက ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ ဂေးတစ်ယောက်ကို ဖန်တီးပေး
လိုက်ပြီ ဆိုတာ သိထားပါ”

ဂေးတွေနဲ့ အရင်က တစ်ခါမှ နီးနီးကပ်ကပ် မရှိဖူးတော့ အဲဒီတုန်းက
သူပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မထင်မိခဲ့ဘူး။



လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်တုန်းက ကျွန်တော့်မိန်းမ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းကနေ ထွက် သွားတယ်။ သူမ နောက်တစ်ယောက် တွေ့လို့ကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်မှာ မယုံမရှိနဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီလို ဖြစ်စဉ်မျိုး ရှိပုံ မရဘူး။ သူမ ပြောခဲ့တာဆိုလို့ “နင်က အကုန်တလွဲတွေချည်းပဲ။ နင်က ဘယ်လို အရူး ကောင်မှန်း မသိဘူး” ဆိုတာပဲ ရှိတယ်။ သူမ ဘာပြောချင်လဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် သူမရဲ့တိုက်ခန်းသစ်ကို လိုက်သွား ခဲ့တယ်။ တံခါးကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ရအောင် အတင်းတွန်းဖွင့်ပြီး တော့ သူမကို ရှင်းပြခိုင်းတယ်။

“နင့်ကိုယ်နင် ပြန်ကြည့်ဦး”

လို့ သူမက ပြောတယ်။

“နင်က တစ်နေ့ကို ဆယ်နာရီ ကုန်တင်ကားကြီး မောင်းတယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ကို တညည်းညည်းတညူညူနဲ့ ရောက်လာတယ်၊ ငါ့ကိုတောင် စကား မပြောဘူး၊ ဧည့်ခန်းက ခုံမှာ ဘုတ်ခနဲ ထိုင်တယ်၊ ဘီယာ နှစ်ပိုင့် သောက်တယ်၊ ထမင်းတစ်ဇလုံခွဲနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဆားရည်စိမ်တွေကို ပလပ်ပလပ် နဲ့ စားတယ်၊ ပြီးရင် အီးတဘူဘူ ပေါက်တယ်၊ တဟေ့ဟေ့နဲ့ လေတက်တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် လုပ်ကြတော့လည်း နင်က ဖလပ်ဖလပ် ငါးခါဆို ပြီးသွားတယ်၊ အဲဒါနဲ့များ နင့်ကိုယ်နင် ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပြောချင်သေးလား၊ နင်ဟာ ဘယ်လောက် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လဲ ဆိုတာ သိရဲ့လား၊ နင်လုပ်သမျှက အကုန် တလွဲတွေချည်းပဲ”

ကျွန်တော်က အီးပေါက်တာ၊ လေတက်တာနဲ့ ဖလပ်ဖလပ် ကိစ္စတွေ ကို ပြင်ဖို့ ကြိုးစားမယ် ဆိုရင်ကောလို့ မေးပေမယ့် အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာတွေ မှားနေလို့လဲ ဆိုတာ နားကို မလည်နိုင်သေးဘူး။



ကျွန်တော်တို့သမီးလေးက အလယ်တန်း တတိယနှစ် တက်လို့ နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား သီးခြားစီ နေပြီးနောက် သမီးက ကျွန်တော်နဲ့ပဲ နေပါ

တယ်။ သမီးက အဖေနဲ့ တူလို့လား၊ အမေနဲ့ တူလို့လားတော့ မသိဘူး၊ ဉာဏ်ရည်က နည်းနည်း မြင့်တယ်။

လူလည်လည်း ကျတတ်တယ်။ သမီးက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ မုန့်လာဥနီ လှီးနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းကန်ဆေးနေတာလား မသိဘူး လုပ်နေတုန်း ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။

“မေမေ ဘယ်လို ခံစားရလဲ ဆိုတာ သမီး နားလည်တယ်”

“သမီး နားလည်တယ် ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ဖေဖေက နှိမ့်ချတတ်တာမျိုး လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖေဖေက ဘာကို နှိမ့်ချရမှာလဲ”

“အဲဒါပဲ ကြည့်လေ၊ သမီး ပြောချင်တာ အဲဒါ”

“ဘာလဲ”

“ဖေဖေ ဘဝကို တခြားနည်းလမ်းနဲ့ ရှင်သန်နိုင်ဖို့ အကြောင်း မပေါ်ဖူးဘူးလား၊ ထရပ်ကားမောင်းတာနဲ့တင် ဖေဖေ ဘဝ ပြည့်စုံ ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ထင်နေတယ်လေ”

“ထရပ်ကားမောင်းတာ ဘာများ မှားလို့လဲ”

“ဖက်ရှင်မကျလို့”

“နားထောင် သမီး၊ ပြောပါရစေဦး၊ လူတစ်ယောက်က သူ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စရာ မလို.....”

“ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ကိုယ်တွေးတဲ့ ကောင်လေးတွေဟာ အလယ်တန်းကျောင်းမှာတောင် မထင်ရှားဘူး”

“နေပါဦး၊ သမီးမေမေကို ရသမျှ ပိုက်ဆံအပ်တယ်၊ သမီးကို ကျွေးထားနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ဘီယာ ကိုယ်သောက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာများမှားလို့လဲ”

“သမီးအတွက်တော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ သမီးက ဖေဖေ သမီးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သူစိမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ ဖေဖေက ကိုယ်နဲ့ သွေးသား မတော်စပ်တဲ့ လူတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မျှမျှတတ စဉ်းစားပေးဖို့ လိုတယ်”

ကျွန်တော် ခုချိန်ထိလည်း နားမလည်နိုင်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့် သမီးကတောင် ကျွန်တော့် နားလည်နိုင်မှုထက် ပိုမြင့်လို့ နေတယ်။

တစ်နေ့တော့ သမီးကို ဘာကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ နေတာလဲလို့ အရဲစွန့်မေးလိုက်ပါတယ်။ သမီးက ဒီလို ပြန်ပြောတယ်။

“မေမေ အိမ်ကနေ ဘော်စတွန် အိတ်ကြီးဆွဲပြီး ထွက်သွားခါစတုန်းက သမီး ခရာမာ vs ခရာမာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတယ်။ သမီး တော်တော်လေး သဘောကျသွားတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲက ကလေးထက် သမီးက အသက်အများကြီး ပိုကြီးတာ သမီး သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရုပ်ရှင်ကြောင့် ကိုယ့်အဖေနဲ့ ပြင်သစ်ပေါင်မုန့်မီးကင်နဲ့ တခြားမုန့်တွေ လုပ်စားရတာ ဘယ်လောက် ပျော်ဖို့ကောင်းမလဲလို့ တွေးမိခဲ့တယ်”

ပြီးတော့ သမီးက တခစ်ခစ်ရယ်တယ်။

နားမလည်ဘူး။ နားကို မလည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ သမီးသာ မရှိရင်တော့ ကျွန်တော်တော့ သေပြီပဲ။ တွေးလိုက်ရုံနဲ့တင် ကျွန်တော် ကြက်သီးထ၊ ကြောက်လန့်မိတယ်။



ဒီလိုနဲ့ နောက်ခြောက်လအကြာမှာ ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီဟာ ငွေကြေးမတတ်နိုင်တော့လို့ ရပ်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့် သူဌေးက ရိုးတယ်၊ လေးလေးနက်နက် ရှိတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ရုံးပိုင်းဆိုင်ရာသုံး လူအစားထိုး စက်ပစ္စည်းတွေရဲ့ တိုးတက်မှုကို လိုက်နိုင်ခဲ့ဖို့ အရေးကြီးကြောင်း၊ အဲဒီလို မလိုက်နိုင်ခဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ ကျရှုံးတာက သက်သေလို့ပဲ တွေးတဲ့လူပါ။

ကျွန်တော် အလုပ်အကိုင်မဲ့ အာမခံကြေး ထုတ်ယူပြီး တခြား ထရပ်ကားကုမ္ပဏီ တော်တော်များများမှာ အလုပ်တွေ လိုက်လျှောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ပတ်လောက် အကြာမှာတော့ ကျွန်တော် စိတ်မပါတော့ကြောင်း နားလည်လာခဲ့တယ်။ ထရပ်ကားတွေက ကျွန်တော့်ကို ဘာများ ဆွဲဆောင်နေခဲ့တာလဲ။ ကျွန်တော့် မိန်းမ အိမ်ကနေ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့် သမီး... ပြောရရင်... သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို မလေးစားဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ အရည်အချင်းကလည်း ကွန်တိန်နာ ကားမောင်းတာကလွဲလို့ ကျန်တာ ဘာမှ မရှိဘူး။

ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော့်သမီးကို မပြောပြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ သမီးက ရိပ်မိသွားတယ်။

“အဖေ အလုပ်က ထွက်လိုက်တာလား”

တစ်ညမှာ သမီးက ဟင်းအိုးထဲ ဟင်းခတ်မှုန့် ထည့်ရင်း မေးတယ်။ ကျွန်တော်က တိဗ္ဗိကလာတဲ့ ဘောပွဲ ကြည့်လို့နေတယ်။

“အဖေ ထွက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“မှန်တယ်”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကို လုယူလိုက်တာဟာ အဲဒီလူရဲ့ အသက်ရှင်သန်မှုကို လုယူလိုက်တာပါပဲ။ အဲဒါ အမှန်ပဲ။

“ဒါဆိုလည်း ခဏလောက် နားနားနေနေ နေပေါ့”

သမီးအသံက ဘာကိုမှ မပူပန်တဲ့ အသံမျိုး။

“နေလို့ မရဘူး၊ နောက်နှစ်ဆို သမီးက အထက်တန်းကျောင်း တက်ရ တော့မှာလည်း ရှိတယ်”

“အစိုးရကျောင်းတွေက ဈေးပေါပါတယ်၊ သမီးလည်း အစိုးရကျောင်းပဲ တက်ချင်တာ၊ ဖေဖေမှာ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်မှာ တော်တော်များများ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မထိချင်ဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ သမီးကို ဂျူနီယာကောလိပ်ပို့ရမှာ။

“အဖေ အလုပ်မရှိဘူး ဆိုပေမယ့် အားလုံး အဆင်ပြေတယ် မဟုတ် လား”

အဲဒါ ထူးဆန်းတယ်။ သမီးက ကျွန်တော့်ကို အရိုအသေ တန်နေ ပေမယ့် ကျွန်တော် ဒေါသထွက်မိပါဘူး။ အရင်ကဆို ကျွန်တော် မတ်တတ်ထပြီး စားပွဲကိုလှန်၊ သောက်ပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ ပြောမိမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ အဲဒီလို စိတ်မဖြစ်မိဘူး။ သမီး ပန်းကန်ပြင်ပေးတာ စောင့်ပြီး “ကျေးဇူး၊ ချစ်တုံးလေး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သမီးက အားပါးတရပြုံးတယ်။ သမီးက ကျွန်တော့်ကို “မေမေ့ကို အဲဒီလို တစ်ခါလောက် ပြောခဲ့သင့်တာ” လို့ ပြောချင်နေမှန်း ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်။

တီဗွီမှာလာနေတာက ဂျိုင်းယန့် နဲ့ ကာ့ပ်ပွဲပါ။ နီရိုမိုတိုက ဂျိုင်းယန့် အတွက် ဘောလုံး ပစ်ပေးရမှာဖြစ်ပြီး သုံးကြိမ် ပစ်ထားခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အိုဂျီမှာမွေးခဲ့တာဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဘောမွေးတွေအထိ ကျွန်တော် ဟာ ဂျိုင်းယန့်ရဲ့ ပရိသတ်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် မိန်းမက ကာ့ပ်ရဲ့ ပရိသတ်။ သူမ ကြီးပြင်း ခဲ့ရာ အိုကာယာမက ကစားသမားဖြစ်တဲ့ ယာမိန်းဟာ သူမအကြိုက်ဆုံး အသင်း ပါပဲ။ ကျွန်တော့်သမီးကလည်း ကာ့ပ် ပရိသတ်ပဲ။ သမီး ကြိုက်ရတဲ့ အကြောင်း က ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကာ့ပ်ကစားသမားတွေ အားလုံးက ရုပ်ချောလို့တဲ့။ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ကျွန်တော်က ညစာစားရင်း ဘေ့စ်ဘောပွဲကို ကြည့်လို့နေတယ်။ သမီးက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ကာ့ပ်အသင်းကို အားပေးလို့ နေတယ်။

“မျက်လုံးက လှလိုက်တာ၊ ယိုရိုဟီကို”

ဒါမှမဟုတ်

“ပြေးတော့၊ ကိုဘာယာကာဝါ”

ကာ့ပ်အသင်း နောက်ကနေလိုက်ပြီး အနိုင်ရပါစေလို့တောင် ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လန့်စေတယ်။

ပထမတော့ ဂျိုင်းယန့် အသင်းက ကောင်ချောလေးတွေ ဖြစ်တဲ့ အဂ္ဂဝါ နဲ့ ဟာရာတို့ ဧရာမအိမ်ကြီးတွေ ဆောက်ကြတဲ့ ပုံစံကို ခံစားမိတယ်လို့ တွေးမိ သေးတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ ကျွန်တော် နောက်မှပေါ်လာပြီး ကောင်လေး တွေဟာ အိမ်အကြွေးဆပ်ဖို့ ဘေ့စ်ဘောကစားနေကြတာကို ဘယ်လိုမှ မခံစား နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အဂ္ဂဝါနဲ့ ဟာရာတို့ အကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းပါ။ ကာ့ပ်အသင်း အနိုင်ရတာ မြင်ရင် ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ သမီးတို့ ပျော်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် လည်း ပျော်မှာပါပဲ။ အဲဒီအကြောင်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အခု ရောက်နေတာ ပါ။ အဲဒီလိုတွေးမိတာနဲ့တင် ကျွန်တော် လန့်မိပါတယ်။ အခုချိန်မှာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ဆိုတာကို တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော် ဟင်းသုံးပွဲ စားပစ်လိုက်တာကြောင့် ကျွန်တော့်သမီးက ဝမ်းသာနေတယ်။ ကျွန်တော့် သမီး ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြုံးပြလိုက်ချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မသိတော့ဘူး ဆိုတဲ့ ခံစားချက် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ

လျှံတက်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရှေးဆိုရိုး စကားတစ်ခုကို သတိရ လိုက်မိပါတယ်။ ဗိုက်ပြည့်နေတာကြောင့် မငိုသင့်ဘူး တဲ့။ ထိုက်တန်တဲ့ အားလုံး အတွက် ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေကို ထိန်းလိုက်ပါတယ်။



ကျွန်တော့် သမီး ပြောသလို အေးအေးဆေးဆေး နေပေါ့ ဆိုတာကို လိုက်နာ ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော် အလုပ်ရှာတာကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလို အလုပ်မလျှောက်တော့ ကျွန်တော် လောင်းကစား စလုပ်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် အဖော် အပေါင်းတွေနဲ့ သောက်စားနေတာလို့တော့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် လုပ်တာဆိုလို့ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေရှိတဲ့ ရှင်ဂျူကူ အနောက်ပိုင်းကို နေ့တိုင်း သွားပြီး လမ်းလျှောက်တာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ရေပန်းတွေ ကိုကြည့်တယ်၊ စာအုပ်ဆိုင်တွေ ဝင်တယ်၊ ပန်းခြံမှာ လမ်းလျှောက်တယ်၊ ကော်ဖီဆိုင်တွေမှာ အချိန်ကုန်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ ကလေးကချေတစ်ယောက်လို့ မထင်စေချင် တာကြောင့် ကျွန်တော် မနက်တိုင်း မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရိတ်တယ်၊ ခေါင်းဖြီး တယ်၊ ကျွန်တော့်သမီး လျှော်ဖွပ်၊ မီးပူတိုက်ပေးတဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်တယ်၊ ရှူးဖိနပ် ကောင်းကောင်းစီးတယ်။ အဲဒါတွေက ကျွန်တော် အလုပ် လုပ်နေတုန်းက လုပ်ဖို့ မလိုအပ်ခဲ့တဲ့ အရာတွေပါ။ ရှူးဖိနပ် ကောင်းကောင်း ဆိုတာကလည်း သာမန်သားရေ ရှူးဖိနပ်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ သုံးရန်စလုံးက အသစ်နီးပါး ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တုန်းက အလုပ်သွားရင် ခြေညှပ်ဖိနပ်ပဲ စီးပါတယ်။ ကျွန်တော် နေ့တိုင်းနီးပါး အန်အက်စ် အဆောက်အအုံ မှာ ရှိတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်ကို သွားပါတယ်။ မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့ အင်္ဂါရုပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ် လို စာအုပ်တွေ ဖတ်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေက ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာ အသွင် အပြင်ပေါ် မူတည်ပြီး ခင်ဗျားကို အကြံပေးဖို့ ကြိုးစားထားကြတဲ့ စာအုပ်တွေပါ။ အကြံပေးချက် အများစုက “သင့်ရဲ့ ကြိုးစားနေမှုတွေကို ထိန်းသိမ်းထားရင် သင် မုချ အောင်မြင်မှာပါ” ဆိုတဲ့ စာသားမျိုးတွေ။ တကယ့် သောက်ပေါစာသား

တွေ။ အဲဒီလို စာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်တဲ့ လူတွေက သူတို့ ကြိုးစားမှုတွေကို ထိန်းသိမ်း ထားပေမယ့် ဘာမှ မဖြစ်သေးတဲ့ လူတွေပါ။ စာအုပ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မကြာခဏတွေ့လေ့ရှိတယ်။ တစ်ရက်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို သွားပြီး စကားပြောဖြစ်တာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် အံ့သြမိတယ်။ နောက်ဆက် ဖြစ်တာတွေက ကျွန်တော့်ကို ပိုအံ့သြမိစေပြန်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ မကြာမကြာ တွေ့ဖြစ်တယ်နော်၊ တစ်နေရာ ရာမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် လိုက်သောက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားမလားဗျ”

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာ လအနည်းငယ်တုန်းက ကျွန်တော် မပြောနိုင်ခဲ့တဲ့ စကားတွေ ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲကနေ အလိုအလျောက် ထွက်လို့ သွားတယ်။ သူမက ဒီနေ့တော့ အလုပ်များနေလို့၊ နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့လို့ ပြောတယ်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဝါရှင်တန်ဟိုတယ်က ကော်ဖီဆိုင်မှာ အတူထိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။

“ရှင်က စာအုပ်တွေ တော်တော်ကြိုက်တယ်နော်” လို့ သူမက ပြော တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်တုန်းက တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့် ကို အဲဒီလို လာပြောရင် ကျွန်တော် တအားကြီး ရယ်ပစ်မိမှာပဲ လို့ တွေးမိပေမယ့် ကျွန်တော်က ကြိုက်ပါတယ်လို့ပဲ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။

“ကျွန်မလည်း ကြိုက်တယ်၊ တခြားအရာတွေထက် ပိုကြိုက်တယ်၊ ရှင် ဘာများ လုပ်လဲ ဆိုတာ မေးရင် စိတ်ရှိမလားရှင့်”

ကျွန်တော် အလုပ်အကိုင် မရှိတဲ့အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ အရင်တုန်းက ထရပ်ကားမောင်းခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

“ရှင်ပုံစံက အဲဒီလို ပုံစံလည်း မပေါက်ဘူး”

“ကျွန်တော် ကွန်တိန်နာကားတွေ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက် မောင်းခဲ့ ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထရပ်ကားသမားနဲ့ မတူရင် ဘာနဲ့များ တူနေလဲ”

“ကျွန်မက ရှင့်ကို စာရေးဆရာ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုပဲလို့ ထင်နေတာ” ပြောရရင်တော့ဗျာ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အကွက်တွေ ဆက်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

“ကျွန်မပြောရင် ရှင် စိတ်ရှိမယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို

ဘဝမှာ ကြံ့သလို နေထိုင်တဲ့ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ၊ ဒါမှမဟုတ် သတင်းထောက်တစ်ယောက်ပေါ့။ အဲဒီလို တစ်ခုခုပေါ့”

အဲဒီစကားက နောက်ထပ် ကွင်းဆက်တွေ ထပ်ဖြစ်စေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ခံစားမှုကို ဘယ်လိုမှ မနာကျင်စေပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် သမီးကို ပြောပြဖို့ မစောင့်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။



“ကဗျာဆရာ ဟုတ်လား”

လို့ သမီးက ပြောတယ်။

“ကဗျာဆရာ ဆိုရင် ဘယ်လောက် မိုက်လိုက်မလဲ၊ တစ်ခုခု စမ်းရေး ကြည့်ပါလား၊ ဖေဖေ”

“ထွက်သွားလိုက်တော့”

လို့ ကျွန်တော် သမီးကို ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းက ကျွန်တော် အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ‘ကဗျာ ဘယ်လို ရေးမလဲ’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ကို ဝယ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကဗျာ ဘယ်လိုမှ မရေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ သိလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိ ဘာမှန်း မသိသေးတဲ့ ပါရမီတစ်ခုခု ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိနေတယ်။



တစ်လမှာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက် ကျွန်တော့်သမီးက သူ့အမေ အိမ်မှာ သွားနေလေ့ရှိတယ်။ သမီး သွားတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်မှာ ထပ်တွေ့ပြန်ပါတယ်။ ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ညစာ အတူတူစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ရော့ပွန်ဂီက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ဝိုင်ရတဲ့ ဖားခြေထောက်ပုံစံ စားသောက်ဆိုင်ကို ခေါ်လာ

ခဲ့ပါတယ်။ ဒီက လူတွေက သူမကို သိနေကြပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ဟင်းပွဲတွေကို စားရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နေ့တိုင်းစားနေတဲ့ ဟင်းပွဲတွေ ပုံစံမျိုး ဟန်ဆောင်ရင်းနဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော် မူးလာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ သူမဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကိုတောင် ဖြစ်စေပါတယ်။ ကျွန်တော် မူးနေတာကြောင့်လားတော့ မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ မလုပ်ဖူးတာတွေကို လုပ်လိုက်ရလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဂန္ထဝင် ဆန်တဲ့ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ နူးညံ့တဲ့ တောင်ကုန်းလေးတွေ တစ်ခုမှ မရှိပေမယ့် ပေါင်ကြားမှာတော့ ကျွန်တော့်မှာရှိသလို တွဲလောင်းကျနေတာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လုံးဝကို သဘာဝအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလွန်၊ လုံးထွေး နေခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်မရဲ့ ကလပ်ကို တစ်ခါတလေ လာလည်ပါလား” လို့ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်ကနေ ထွက်ခါနီးမှာ အဲဒီ မိန်းမသား-ယောက်ျားက ကျွန်တော့်ကို မေးပါတယ်။

“ရှင့်ကို သဘောကျကြလိမ့်မယ်”

အဲဒီစကားကြောင့် ကျွန်တော့်ကို တခြားတစ်ယောက်က ပြောခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်ရမိတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးလလောက်က ဖြစ်ခဲ့တာပါ။



ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုပြီးတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးလာခဲ့တယ်။ ပထမ ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီပျက်တော့ လမ်းပေါ်မှာ မောင်းနှင်နေတဲ့ ကွန်တိန်နာ ကားတစ်စီးကို တွေ့တဲ့အချိန် ကျွန်တော် စူးခနဲ နာကျင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရှင်ဂျူကူ အနောက်ပိုင်းကို ဆက်သွားဖြစ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့တဲ့ လေဒီနဲ့လည်း မကြာမကြာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ဆုံမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာပေါ် ဘယ်တော့မှ ထပ်မရောက်ဖြစ်တော့ဘူး။ အဲဒါဟာ သူတို့ ထားရှိတဲ့ စည်းကမ်းတစ်ခုခုလားလို့ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် ဗာလီန်းရဲ့ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် ဝယ်ပြီး ချူအိုပန်းခြံထဲက ထိုင်ခုံတစ်ခုံမှာ ထိုင်ဖတ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့် ဘေးမှာ လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ၊ ကလေးကချေကောင်တွေ၊ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူကြီးတွေ၊ မိခင်တွေနဲ့ ကလေးငယ်များ၊ ခွေးတွေနဲ့ ခိုတွေ။ ပန်းခြံရဲ့ အစွန်ဘက်လမ်းမှာ ပြေးနေတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်။ အားကစား ဘောင်းဘီဝတ်ထားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က ပြေးရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သွားတယ်။ ဒုတိယအခေါက်နဲ့ တတိယအခေါက်တို့မှာလည်း ကြည့်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ ကျွန်တော့်နားကို ရောက်လာတယ်။ ချွေးတွေ ထွက်နေတုန်းပဲ။ သူက “ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလား” တဲ့။ သူက ဂေးဘားမှာ အဖော်ပြုဝန်ဆောင်မှုပေးတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးချန်ပါပဲ။

“သေပါတော့လား၊ မင်းလက်ဝှေ့ထိုးနေတဲ့အကြောင်း ငါ့ကို မပြောနဲ့တော့”

“ကျွန်တော် ထိုးနေပါတယ်”

“ငါ ပြောခဲ့တဲ့ လက်ဝှေ့ရုံမှာလား”

“ကျွန်တော် စထိုးတော့ အဲဒီမှာ၊ ခုတော့ တခြားတစ်နေရာ ရောက်သွားပြီ”

“ငါ ညွှန်တဲ့ နေရာက သိပ်မကောင်းလို့လား”

“အိတာဘူရီက ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာနဲ့ တော်တော်ဝေးတယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်ဂျူကူမှာ နေတာ”

“အိုး”

“ပုံစံ တော်တော်ပြောင်းသွားတာပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကလပ်မှာ မီးအလင်းရောင်က မှိန်တာကိုး၊ တစ်နှစ်ကျော်ပြီနော်”

“ငါ အလုပ်ပြုတ်သွားပြီ”

“အို... စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးချန်ရေ.. အဲ ဆောရီး... မင်းကို ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲ”

“ခရမ်းချဉ်သီးချန်က အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်းပါပဲ”

“ငါ ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်၊ မင်း ပြောလိုက်တယ်နော်၊ ငါ့ပုံစံက တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကောင်း ကောင်း မသိသေးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်တုန်းက မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းထား တဲ့ လေဒီကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ငါ အိပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့.....”

“သူက ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“အင်း”

သူက တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်တယ်။

“သူက ခင်ဗျားကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ထပ်ပေးနေသေးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လို ပြောရမလဲ”

“ဆိုတော့၊ ခင်ဗျား အဆင်ပြေတယ်ပေါ့၊ နောက်ကနေ လုပ်ခဲ့တာလား”

“အဲဒီလောက်ထိတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့....”

“ပွတ်ကြတယ်၊ စုပ်ကြတယ်ပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ဘုရားရေ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဘာတွေ ပြောနေမိပါလိမ့်”

လို့ ခရမ်းချဉ်သီးချန်က ပြောတယ်။

“ပြီးတော့ကော”

“အင်း... အဲဒါပါပဲ၊ ဒါပါပဲ သူက ပြောတယ်၊ သူက...”

“ဘာပြောလဲ”

“ငါ ဂေးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့”

“ကျွန်တော်တော့ မအံ့ဩမိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးသားပဲ၊ မဟုတ်

လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ဦး၊ ငါ တစ်သက်လုံး ကျားကျားလျားလျား နေလာခဲ့တာ၊ ငါ ဟိုက်စကူးတုန်းက လက်ဝှေ့သမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာလည်း မင်းကို ပြောပြဖူးသားပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ စကားမစပ် မင်း ပွဲထိုးပြီးပြီလား”

“ခုချိန်ထိတော့ ခြောက်ပွဲ ထိုးပြီးပြီ၊ ဖယ်သာဝိတ်ကို ဝိတ်ချပြီး ထိုးတုန်းကတော့ သုံးပွဲဆက်တိုက်နိုင်တယ်၊ နောက်ဝိတ်တက်တော့ သမခံရတော့တာပဲ”

“ဝိတ် အတင်အချ လုပ်နေတာလား၊ ခုခေတ်မှာတော့ ဝိတ်ချရတာ တော်တော်ခက်မယ် ထင်တယ်၊ ကိုယ့်ပတ်ပတ်လည်မှာ အစားကောင်းတွေက ပြည့်နေတာကိုး၊ တိုကျိုက အိသီယိုးပီးယားမှ မဟုတ်တာပဲ”

“ကလပ်ရောက်ရင် အခက်တွေ့တယ်၊ ရေသောက်ပြီး မူးချင်ယောင် ဆောင်နေရတယ်”

“အဲဒီလို ဟန်ဆောင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကာစတန်မှာ တော်တော်များများကို ကျွန်တော် သိလာတာ နှစ်တော်တော်ကြာပါပြီ၊ သူတို့ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ခုနက စကား ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ခင်ဗျားက အမြဲတမ်း ယောက်ျားပီသတဲ့လူလို့ ပြောနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါပြောချင်တာက ငါက အကြမ်းမဖက်တတ်သလို၊ တခြားဘာမှလည်း မလုပ်ဘူး၊ တစ်ခါက ရန်ပွဲတွေမှာ ပါလိုက်တာ ထောင်ထဲ ခဏရောက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ ငါက ထရပ်ကား မောင်းခဲ့တာလေ”

“အဲဒါတွေနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ထရပ်ကားမောင်းသမားပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဂေး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပြောတာ” လို့သူက ပြောတာ။ သူပြောတဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

“ဒါပေမဲ့၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါ့ကို ဂေးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာ”

သူ အဲဒီလို ပြောလိုက်တာကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိတယ် ဆိုတာကို ဝန်ခံရမှာပါပဲ။ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိဘဲ တစ်နေရာရာမှာ မှန်ကြည့်လို့ရမလား ဆိုပြီး ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်မိတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးချန်က ကျွန်တော့်မျက်နှာက ဘယ်လိုမျိုး ဘဲဥပုံစံ ရှိတဲ့အကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံး တွေက ဝိုင်းနေတဲ့ အကြောင်း၊ မျက်ခွံတွေက သူများတွေလို မို့မနေတဲ့ အကြောင်း၊ နှာခေါင်းလှတဲ့အကြောင်း အဲဒီလိုမျိုးတွေ အများကြီး ပြောလို့သွားတယ်။ ကျွန်တော့် ကို အဲဒါတွေက အရင်က ဘာလို့များ ဘယ်သူကမှ မပြောတာလဲလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့တိုက်ခန်းကို သွားတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် မိတ်ကပ် စပြင်ဖူးတာ။

“မျက်ခုံးမွေး နည်းနည်း နုတ်လိုက်ရင် ပိုလှသွားမယ်”

“အဲဒါတော့ လုပ်လို့ မရဘူး၊ ငါ့မှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်”

မိတ်ကပ်ပြင်ပြီး မှန်ကြည့်လိုက်တော့ အံ့ဩစရာပါပဲ။ ကျွန်တော် တော်တော်လှတယ်။



ကျွန်တော် ခရမ်းချဉ်သီးချန်တို့ ကလပ်မှာ ဂေးမယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သူ့အခန်းနဲ့ ကလပ် က ဝီရိုလေးထဲမှာ ထားတယ်။ ကျွန်တော့်သမီးကို ရုံးအဆောက်အုံတစ်ခုမှာ ညစောင့်အလုပ် လုပ်နေပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ ကလပ်က ညခုနစ် နာရီမှာမှ ဖွင့်တာ ဖြစ်ပေမယ့် ညဆယ့်တစ်နာရီ မကျော်မချင်း ဘာအလုပ်မှ မရှိ တတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အလုပ်မသွားခင် ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ ညစာစားလို့ ရတယ်။ အိမ်ကို မနက် သုံးနာရီ လေးနာရီလောက်မှ ပြန်တယ်။ ရေချိုးခန်းမှာ မိတ်ကပ်နဲ့ တွေ့နဲ့ တခြားအနံ့တွေ မကျန်အောင် ကျွန်တော် သေသေချာချာ ဖျက်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ အိပ်ရာဝင်တယ်။ သမီးကလည်း ကျွန်တော့်အလုပ်ချိန်နဲ့ အဆင်

ပြောတယ်။ သမီးက စာတွေ အများကြီး လုပ်ထားပြီးပြီလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နားရက်ရတာကြောင့် သမီးနဲ့ အချိန်တော်တော်များများ နေလို့ ရတယ်။

“ဖေဖေ အလုပ်ပြန်ဝင်ပြီးကတည်းက တော်တော်ပျော်နေပုံပဲ”

“သမီးက အဲဒီလို ထင်လား”

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်စက်လေးတောင် နောင်တ မရမိပါဘူး။

“ညစောင့်လုပ်ရတာ ကြောက်ဖို့ မကောင်းဘူးလား”

“ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဖောက်ထွင်းသမားတွေ၊ ဘာတွေ အကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီခေတ်မှာ အားလုံးကို အိလက်ထရောနစ်နဲ့ လုပ်ထားတာ၊ ဖေဖေတို့ လုပ်စရာ ဆိုလို့ ကွန်ပျူတာတွေ နဲ့ ဗီဒီယိုဖန်သားပြင်တွေ ထိုင်ကြည့်ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“အနာဂတ်ဝါဒီဆန်လိုက်တာ၊ အဲဒါဆို ဖေဖေ သေနတ်ကိုင်စရာ မလိုဘူးပေါ့”

“သမီး ပိုသိပါတယ်”

“ဖေဖေ မပျင်းဘူးလား”

“ဖေဖေနဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်၊ သူက ကြေးစားလက်ဝှေ့သမား”

“သူက ငယ်သေးလား”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်”

“သမီးကို မိတ်ဆက်ပေး”

လို့ သမီးက ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်မှာ သမီးကို ရှင်ဂျူကူကို ခေါ်သွားပြီး ခရမ်းချဉ် သီးချန်နဲ့ တွေ့ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတယ်။ ပြီးတော့ တရုတ်ဆိုင်မှာ ညစာစားကြတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးချန်က ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို လိုက်လျောညီထွေအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာ ဒါပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်စ ပြုလာတယ်။ ပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခွန်အားဖြည့် အချိန်ရည် ဆယ်ဘူး၊ ဆယ့်နှစ်ဘူး သောက်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကြိမ်ကို အဝေးပြေး

လမ်းပေါ် နာရီပေါင်းများစွာ မောင်းရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရတဲ့ လစာကို စာအိတ်တောင် မဖောက်ရဘဲ မိန်းမလက် တန်းအပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မိသားစုဆီက လေးစားမှု ရဖို့ ကြိုးစားနေရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ မုသား တွေပေါ်မှာ အခြေခံတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂေးဘဝအခြမ်းကို တွေ့ရှိသွားတာနဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမ ပြောခဲ့တာတွေကို နောက်ဆုံးမှာတော့ နားလည်သွားမိပြီလို့ ခံစားရတယ်။



ကလပ်ကို လာကြတဲ့ ကာစတန်မာအများစုက ချမ်းသာကြပြီး တကယ့် လူကြီး လူကောင်းတွေ များတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ နာမည်ကြီး ဆယ်လီတွေနဲ့တောင် တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က အငယ်တွေ ပြောသလို မိန်းမလို ပြောဖို့ မကြိုးစားပါဘူး။ ကျွန်တော် မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး ဆံပင်တု တပ်တယ်။ ဝတ်စုံတစ်စုံဝတ်ထားပြီး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် နံပါတ် ဆယ့်တစ်ကို စီးတယ်။ ကာစတန်မာတွေကို ကျွန်တော် ပုံမှန်လေသံ အတိုင်းပဲ စကားပြောတယ်။

မှားသွားတာရှိရင် ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်တယ်။ အားလုံးက ခွင့်လွှတ်ကြပါတယ်။ တကယ့်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ ကမ္ဘာငယ်လေး တစ်ခု ပါ။ ဒီနေရာမှာ မောက်မာထောင်လွှားတာဟာ အရူးတွေအတွက်ပဲ ဆိုတာ နားလည်ထားတဲ့ လူတွေနဲ့ ပြည့်လို့ နေတယ်။

“ခင်ဗျားက အသက်လေးဆယ်လို့ မထင်ရဘူး”

“မဟုတ်ရပါဘူး”

“လက်ကလေးတွေက လှနေတုန်းပဲ”

“မြောက်ပြောတတ်ရင် ဘာမဆို ဖြစ်တယ်နော်”

“ထရပ်ကားမောင်းသမား ဘဝ အတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပြပါဦး”

ကျွန်တော့် ကားလီဗာက ကျောက်တုံးတစ်တုံးနဲ့ ဖိမိနေခဲ့ပြီး တိုဟိုကု အဝေးပြေးလမ်း တစ်လျှောက်လုံးနီးပါး ဝင်တိုက်ခဲ့မိတဲ့အကြောင်း၊ လမ်းကြို

လိုက်စီးတဲ့ ဖိလစ်ပိုင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ နှင်း မုန်တိုင်းတိုက်နေတုန်း မေရှင်အဝေးပြေးလမ်းမှာ ဆီပြတ်သွားတဲ့ အကြောင်း တွေ ပြောပြဖြစ်ခဲ့တယ်။ ထရပ်ကားသမား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ် လုပ်ခဲ့တာကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ပြောစရာဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီး ရှိလို့ နေပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ ဂင်ဇာက ဧည့်ကြိုမယ်တွေ၊ မော်ဒယ်တွေနဲ့ မင်းသမီး တွေကတောင် ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး “ကျွန်မထက်တောင် ချောနေသေးတယ်” လို့ ပြောတတ်ကြပါတယ်။

နေ့တိုင်း ကျွန်တော် မျက်ခုံးမွေး သုံးပင်နုတ်တယ်။ မျက်ခုံးမွေးက အမိုးခုံး လှလှလေးလို ဖြစ်တော့မယ်။



အဲဒီလူ ကျွန်တော်တို့ ကလပ်ကို လာတဲ့ ညတုန်းက မိုးတွေ ရွာနေတယ်။ သူဟာ မထင်မရှား ကောလိပ်က ရက်ဘီနည်းပြ ဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် အရင်က နေခဲ့ဖူးသလိုပဲ သူဟာ မစွတာ ကျားကျားကြီးပေါ့။ သူက ခရမ်းချဉ်သီးချန်ကို စအော်ပါတယ်။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ ဟယောင်၊ ငါ့ဝိစကီက မင်းအတွက် မကောင်း သေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မန်နေဂျာက ဘားကောင်တာနောက်ကနေ ကိုဘူကီစတားတွေမှ ဝတ်နိုင်လောက်တဲ့ ကီမိုနိုလှလှကို ဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ (မှတ်ချက်- ကိုဘူကီ=ဂျပန်ရိုးရာ ဂီတကဇာတ်) သူက “ခရမ်းချဉ်သီးလေးကို ခွင့်လွှတ်လိုက် ပါ၊ သူက လက်ဝှေ့သမားပါ၊ ဝိတ်ချနေလို့ပါ” လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ နည်းပြဆရာက နားမလည်ပါဘူး။

“ဘယ်တုန်းက စပြီး အခြောက်တွေက လက်ဝှေ့ထိုးတာလဲ”

သူဟာ ရုပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးဖြုတ်လိုက်ပြီး ရွှေဆွဲကြိုးနဲ့ ရင်ဘတ်မွေး တွေကို ပြပါတယ်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာက အူကြောင်ကြောင် ရူးနှမ်းပြီး ကြောက်ဖို့

ကောင်းနေပါတယ်။ သူဟာ ခရမ်းချဉ်သီးချန်ရဲ့ ခွက်ကို ခွဲလိုက်ပါတယ်။ သူ့ ခွက်ထဲက ဝီစကီတွေကိုလည်း သူ့မျက်နှာပေါ် လောင်းချလိုက်ပါတယ်။ သူဟာ ဆိုးရွားလှတဲ့ နေ့တစ်နေ့ကို ကြုံတွေ့လာပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ သူတစ်ယောက် တည်း ရှိနေသလို လာလုပ်နေတာကိုတော့ သည်းခံလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်တော် တခြား နည်းလမ်း ရှာမတွေ့သေးပါဘူး။ ခရမ်းချဉ်သီးချန်သာ ထိုးချင်ရင် အဲဒီလူကို ဆယ်စက္ကန့် တည်းနဲ့ မှောက်သွားအောင် ထိုးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး ချန်ဟာ လူတိုင်းကို နှိမ့်ချပြီး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါတယ်။ ဒီနည်းပြ ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။ ဒီလိုအမှားတွေချည်း လုပ်တတ်တဲ့ လူကို ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နူးညံ့တဲ့ ကမ္ဘာငယ်လေးကို စစ်မြေပြင် ဖြစ်အောင် လုပ်နေတဲ့ အတွက်ပေါ့။

ကျွန်တော် အစက်အစက်တွေ ပါတဲ့ ဝတ်စုံရယ်၊ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ရယ် စီးလျက်နဲ့ အခန်းကူးပြီး သူ့ကို အော်လိုက်ပါတယ်။ “ထွက်သွား၊ ခုချက်ချင်း ထွက်သွား” သူ့ရဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ အဆင့်အတန်းကို ထည့်မတွက်လိုက်မိတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် တော်တော်မှားသွားမှန်း ချက်ချင်း သိလိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ သူဟာ ရင်ဘတ်ပေါ်က ဆွဲကြိုးတုန်ခါလို့ ချီဗက်စ်ရီဂယ် ပုလင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ပါတယ်။ ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်ခေါင်း ကွဲကြေလို့ သွားတာပေါ့။



သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လူနာတင်ကားနဲ့ ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်တော့်သမီးက ကျွန်တော် ဂေးလို ဝတ်ထားတာကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူး တာပါပဲ။ သမီးက ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ လိုက်လာတာပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ငိုတယ်။ ကျွန်တော့်သမီးက ရယ်တယ်။



ကျွန်တော် ဆေးရုံမှာ ရှစ်ရက် နေခဲ့ရတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဦးနှောက် စကင်န်ဖတ်တယ်။ ဘာပြဿနာ ကြီးကြီးမားမားမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့် သမီးက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးသွားမှာကို ကြောက်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ သမီး ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

“သမီး အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်”

လို့ပြောရင်း ကျွန်တော့်အတွက် ပန်းစည်းကို ဖန်ပန်းအိုးထဲ ထည့်လိုက် ပါတယ်။

“သမီးကို မပြောဘဲ ထားတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ပထမတော့ ဖေဖေ လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီက အဝတ်အစားဆန်း ပါတီ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကို သွားခဲ့တာလို့ ထင်ခဲ့သေးတယ်”

“အခု မေမေနဲ့ နေနေတာလား သမီး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပထမဆုံးနှစ်ရက်ပဲ သွားနေခဲ့တာ၊ သမီး ကျောင်းတက် ရမယ်လေ၊ ပြီးတော့ လုပ်စရာတွေလည်း ရှိတယ်”

“သမီး ကြိုက်တာ သမီးလုပ်နော်”

ကျွန်တော် အဲဒီစကားကို ပြောပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ကျွန်တော့် မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်တွေ လျှံလို့လာတယ်။

“သမီး ကြိုက်တာ လုပ်တဲ့လား၊ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“မေမေ့ဆီမှာ သွားနေဖို့ ပြောတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြသဲပြီး အော်ငို တော့တာပဲ။ သမီးက စနူပီ လက်ကိုင်ပဝါလေး ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့် ပါးလေးတွေ ကို သုတ်ပေးတယ်။

“မေမေ့ဆီ သမီး မပြောင်းပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေက ပြောင်းလာစေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး မပြောင်းဘူး”

“ဘာကြောင့်”

“ဖေဖေက ဟိုမိုလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

“အလုပ်သက်သက်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဟိုမိုလား”

“ဖေဖေက ဟိုမိုဆို၊ သမီးကို ဘယ်လို မွေးနိုင်ခဲ့မှာလဲ”

“မေမေ ထွက်သွားပြီးမှ ဖေဖေ သိခဲ့တာပါ။ အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေမှ”

“ဖေဖေ ဖြစ်နေလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးသူငယ်ချင်းတွေ သိသွားရင် သမီးတော့ သေပြီ၊ လူတိုင်းကို လုံခြုံရေးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ပဲ ဆက်ပြောကြရအောင်နော်၊ ဟုတ်ပြီလား ဖေဖေ”

“စိတ်ချ”

သမီးက ကျွန်တော့်အတွက် ဆင်းဒွစ်ချုံတွေ ယူလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တို့ အတူတူစားကြတယ်။

“ဖေဖေ ဆေးရုံက ဆင်းရင် သမီး ဘေ့စ်ဘောပွဲ သွားကြည့်ချင်လား”

“ပရိုဘေ့စ်ဘောပွဲလား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အိုကေ”

“သမီးတို့ သွားကြည့်ခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီနော်”

“မေမေ့ကိုလည်း ဖိတ်ကြစို့”

“လာမယ် ထင်လို့လား”

“ကခုန်အသင်းရဲ့ပွဲဆို လာမှာ ပြောရဲတယ်၊ ယာမိန်းက ဘောလုံး ပစ်ရင် ပေါ့”

“မေမေက ဖေဖေအကြောင်း ဘာပြောသေးလဲ”

“မေမေက ဖေဖေ့ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သမီးကကော”

“သမီးလား”

“ဖေဖေ့ကို နားလည်လား”

“နောက်နေတာလား”

“သမီးက အမြဲ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”
 “ဟုတ်၊ အမြဲ အဆင်ပြေတယ် ထင်တာပဲ”
 ဆင်းဒွစ်ချ်တွေက အရသာရှိလိုက်တာ။



ဂျင်ကု အားကစားရုံမှာ ပျံလွှားများနဲ့ ကာ့ပ် တို့ရဲ့ပွဲပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ရောက်
 မလာခဲ့ပါဘူး။ အိုဘာနာက ပျံလွှားများ အသင်းအတွက် ဘောလုံးပစ်မှာပါ။
 တာကာဟာရှိယိုရှိဟီကို ဘောလုံး ရသွားတော့ ကျွန်တော့်သမီးက လက်ခုတ်တီး
 အားပေးပါတယ်။

“ယိုရှိဟီကိုက အိပ်မက်မဆန်ဘူးလား”
 လို့သမီးက ပြောတယ်။ သူက ဦးဆောင်နေတော့ သမီးက အော်တယ်။

“ပြေးထား၊ တာကာဟာရှိ”
 ပြီးတော့ သမီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။

“ဖေဖေ”

“ပြော သမီး”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဟိုမိုတွေ ပိုများလာတော့မှာလား”

“ဖေဖေ ဘယ်လို သိမှာလဲ”

တာကာဟာရှိ ဒုတိယအကြိမ် ပြေးပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်သမီး စိတ်
 လှုပ်ရှားနေတယ်။ သမီး ထခုန်၊ အော်ဟစ်ပြီး လက်ခုတ်တီးတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ထိုင်
 ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြောနေသလိုနဲ့ ရေရွတ်တယ်။

“သမီး ပြောချင်တာက ဒီလို ဟိုမိုတွေ အရမ်းများလာရင် သမီးအတွက်
 ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှာဖို့ အရမ်းခက်ခဲတော့မှာပေါ့ လို့”

(It all started a year and half ago by Ryū Murakami)



ဘားမှာ အခုလို ထိုင်သောက်တိုင်း

ဘားတစ်ခုမှာ အခုလို ထိုင်သောက်တိုင်း အရက်စပ်ရတဲ့ အလုပ်က တော်တော် လေးကို မြင့်မြတ်လှတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲလို့ ကျွန်တော် အမြဲတွေးမိတယ်။ အရောင် မျိုးစုံ ပုလင်းတွေရှိတဲ့ ရောင်စုံဖန်ပုလင်းစင်ကို နောက်ခံထားပြီး အရက်ဖျော်စပ် သူဟာ တောက်ပနေတဲ့ အကောင်းစား ဖန်သားတွေနဲ့ အာရုံခံတန်ဆောင်းမှာ ကွက်တိ လှုပ်ရှားလို့ နေတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ဘာသာရေး ထုံးတမ်း စဉ်လာ တစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်နေသလိုပေါ့။ ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲကို မြင့်မြတ် သော အရည်ကို လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ ဖောက်သည်တွေက သူတို့ရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခ တွေကို ရေရွတ်နေတာကို သူက တရိုတသေ၊ ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ အပြုံးနဲ့ နားထောင် လို့ နေတယ်။

ဘားရဲ့ ဟိုးဘက်ထောင့်စွန်းမှာ အသားအရေ ကြမ်းထော်ထော်နဲ့ မိတ်ကပ် ထူလဗျစ် လိမ်းထားပြီး ဆွဲဆောင်မှု မရှိတဲ့ ဘွားတော် နှစ်ယောက် ထိုင်လို့ နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အော်ဂလီဆန်လောက်အောင် မူးလို့ နေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် မူးချင်ယောင်ဆောင်လို့ နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့

စကားပြောဆိုမှုက တီးတိုးဖြစ်လိုက်၊ ကျွက်ကျက်စိစိ ဖြစ်လိုက်နေပါတယ်။ တစ်ခုခု ဟုတ်လားလို့ အရက်ဖျော်စပ်သူက သူတို့ဘက်ကို အပြုံးတောက်တောက်နဲ့ အလေးအနက် လှမ်းမေးတယ်။

ဘွားတော်တွေရဲ့ဘေးမှာတော့ ခုမှ လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးမောင်နှံဆိုတာ ထင်ရှားလို့နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီဟိုတယ်မှာပဲ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကျင်းပခဲ့တာလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အခုတော့ ဟန်းနီးမွန်း မထွက်ခင် ဒီဟိုတယ်မှာပဲ တစ်ည အိပ်ကြလိမ့်မယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စကား သိပ်များများ စားစား မပြောကြဘူး။ သတို့သားက ဆိုင်ချက် ဝီစကီခွက်ကို နည်းနည်းလေး စုပ်သောက်လိုက်တယ်။ သတို့သမီးက အဝါရောင် အခိုးအငွေ့ထနေပြီ ဖြစ်တဲ့ သူမရဲ့ မိုင်တိုင်ကော့တေးလ် ရေခဲအရည်ပျော်နေတာကို သောက်လို့ နေတယ်။ စားစရာ တစ်ခုခု ယူလာပေးရမလားလို့ အရက်ဖျော်စပ်သူက မေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အပြုံးက ပျောက်ကွယ်လို့ သွားတယ်။

လက်ထပ်ပြီးခါစ လင်မယားရဲ့ ဘေးမှာက ရှုလစ် သောက်နေတဲ့ တစ်ကိုယ်တော် အမေရိကန်တစ်ယောက်။ နိုင်ငံခြားသားတွေက ဘီယာပဲ အမြဲမှာတတ်ကြတယ်။ လမ်းညွှန်စာအုပ်တွေက ဂျပန်ဟိုတယ်တွေမှာ ဈေးနှုန်းတွေ မဟားတရား ကြီးလွန်းတာကြောင့် ဘီယာပဲ သောက်ကြဖို့ သူတို့ကို လမ်းညွှန်ထားကြတယ်။ အမေရိကန်ကောင်ရဲ့ဘေးမှာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်နဲ့ အသက်ကြီးကြီး ဘဲတစ်ပွေဟာ ရှန်ပီနီကော့တေးလ် သောက်နေကြပြီး နမ်းတော့မတတ်ဖြစ်လို့ နေတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘေးမှာတော့ ဟိုတယ်ဘားတိုင်းမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ စောက်ရူးတစ်ပိုင်း လူချမ်းသာကောင် နှစ်ကောင်ပါ။ အဲဒီနှစ်ကောင်ရဲ့ ဘေးမှာတော့ ကျွန်တော်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ခုံအလွတ် တစ်ခု ရှိနေတယ်။

သူမ နောက်ကျနေတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သောက်နေတာပါ။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြောဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် မူးနေပြီလဲဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကဲမဖြတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်နှခွက် သောက်ပြီးပြီလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားမိတယ်။ နောက်တစ်ခွက် ယူပေးရမလားလို့ အရက်ဖျော်သူက အပြုံးနဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဘာဘွန်

ဝိစကီတစ်ခွက်ကို ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်တယ်။ အင်း... အနည်းဆုံးတော့ နေရာရှာရတဲ့ အလုပ်တော့ ပြီးသွားပြီလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ အခုက ရုပ်ရှင်ကို တည်းဖြတ်တဲ့အပိုင်း ရောက်နေပြီ။

ကျွန်တော်ဟာ ရုပ်သံထုတ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အထူးကျွမ်းကျင်မှုကတော့ နိုင်ငံရပ်ခြား မှတ်တမ်း တွေ ရိုက်ကူး ထုတ်လုပ်တာပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကနေ အခုချိန်ထိ ကျွန်တော် ဟာ ဂီတမျိုးစုံ ဖျော်ဖြေပွဲတွေမှာ ပါဝင်နေရပါတယ်။ အရက်ဖျော်စပ်သူဟာ ဘယ်တော့မှ မနားပါဘူး။ သူဟာ ဖန်ခွက်တွေကို စိတ်တယ်။ ရှန်ပီနီတွေနဲ့ ဝိုင်ဖြူ တွေကို အေးအောင် လုပ်ထားတယ်။ ရေခဲတုံးတွေက ပဲ့ထွက်နေတဲ့ အစအနတွေ ကို ဖယ်ထုတ်တယ်။ ဆေးလိပ်ပြာခွက်တွေ လဲပေးတယ်။ ကြက်အူချောင်း၊ ဝက်အူ ချောင်း ပန်းကန်တွေ ချပေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကမာကောင် အစိမ်းပန်းကန်တွေ ချပေးတယ်။ ဒီဘားမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူကိုးယောက်စလုံးဟာ ဒီည မကောင်းမှု တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ကြမယ့် လူတွေ ဆိုတာ သံသယဝင်စရာ မရှိပါဘူး။ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် အခြေအနေချင်းတော့ မတူညီနိုင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရှိကြတဲ့ ခရီးဆုံးကတော့ အတူတူပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားစံနှုန်းတွေ မြင့်တင်ဖို့ ဘယ်သူမှ အရက်မသောက်ကြပါဘူး။ အရက်ဖျော်စပ်သူဟာ ဒီလို နေရာမျိုးမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးပဲ ဆိုတာ အသေအချာပါပဲ။

ကျွန်တော် ရယ်စရာ တစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခု ပြောကောင်းပြောနိုင်ပြီး ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ရယ်မိလိမ့်မယ်။ ဒီည ကျွန်တော့်အတွက် မနှစ်မြို့စရာကောင်းတဲ့ တာဝန်တစ်ခု လုပ်ဆောင်ရဖို့ ရှိနေတယ်။ ကြင်နာတတ် တဲ့အရက်ဖျော်သမားကို ကျွန်တော် ဟာသလေး တစ်ခုလောက်တော့ ပြောကောင်း ပြောမိလိမ့်မယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က ကျွန်တော် ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက် တွေအကြောင်း မှတ်တမ်းရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်ကူးနေခဲ့တယ်။ ကာလကတ္တား၊ မနီလာ၊ ရီယိုဒီဂျနေရိုး၊ မွန်တီဗီဒီယို၊ ဘိုဂိုတာ စသည်ဖြင့်။ ခင်ဗျားဟာ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက် တစ်ခုထဲကို ရောက်သွားရင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်တစ်ခု ဟုတ်၊ မဟုတ် စဉ်းစားမိပြီး ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွေဟာ ပုံမှန်အခြေအနေပဲ ဆိုတာကို ခံစားရမိလိမ့်မယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ ကျွန်တော် ဟာသကောင်းတွေ

အများကြီး ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ သေနေတဲ့ ကလေးအလောင်းတစ်လောင်း မြောင်းထဲမှာ မျောလို့နေပြီး ကျွန်တော်နဲ့ သိတဲ့ အိန္ဒိယတစ်ယောက်က တကယ့်ကို ရယ်စရာကောင်းတာတွေကို ပြောတယ်။ ဒါကကော ဘာလဲ။ အင်း... ဒါက သေနေတဲ့ ကလေးလေတဲ့။ ကျွန်တော် အဲဒါကို ပြောရမလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒါက ရယ်စရာ မဟုတ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။

“ဆောရီးပါရှင်”

သူမ ရောက်လာပါပြီ။ ဒီမိန်းမကို ကျွန်တော် မတွေ့မိဘူး။ သူမက ကျွန်တော့်ရဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာခဲ့တဲ့ မယားငယ်ပါ။ သူမ အံ့ဩလောက်အောင် လှလို့ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမက ကျွန်တော့်ရဲ့ မယားငယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ခင်ဗျား မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လိင်ဆက်ဆံတာကို ရပ်လိုက်တဲ့အခါ၊ ခင်ဗျား သူမနဲ့ ခပ်ကင်းကင်း နေလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီမိန်းမက အရင်ကထက် ပိုချောလာတာ ဘာကြောင့်လဲ။

“လမ်းတွေက အရမ်းပိတ်နေတယ်”

လမ်းပိတ်နေတယ်တဲ့လား။ လမ်းတကယ် ပိတ်တာကို မြင်ချင်ရင် ကာလကတ္တားက ဈေးကို သွားကြည့်လို့ ကျွန်တော် ပြောမိတော့မလို့ပါပဲ။ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာတောင် ကြောင်တောင်တောင် အတွေးတွေက ထွက်လာသေးတယ်။ ကျွန်တော် အရက်မူးနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

“မတွေ့တာ ကြာပြီနော်၊ ကျွန်မ ဒီည အချိန်ကြာကြာ နေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် မနက်စောစော အမေ လာမှာမို့ အိမ်ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ ရှင် ကြည့်ကောင်းနေတယ်”

ကျွန်တော် ကြည့်ကောင်းနေတယ်လို့ မခံစားမိပါဘူး။ အခုက ပိုလို့ တောင် ဆိုးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီး မထားတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူမနဲ့ ကျွန်တော် ဒီညအတွက် ချစ်မီးလျှံ ပြန်မတောက်နိုင်ဘူးလားလို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်တော့ စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီည အနွေးဓာတ် တချို့ အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒါဟာ ဘဝပါပဲ။ သူတို့ကို ခင်ဗျား ဖြစ်စေချင်တဲ့ ပုံစံဖြစ်စေဖို့အတွက် အခြေအနေတွေ သိရအောင် ခင်ဗျား ဟာ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှာ သွားနေတာဟာ ဘယ်တော့မှ အလုပ်မဖြစ်ပါဘူး။

“ရှင် ကျွန်မကို ထပ်ရှင်းပြလို့ရမလား၊ ဖုန်းထဲမှာ ကျွန်မ သေသေချာချာ နားမရှင်းဘူး”

သူမဟာ အေအိုယာမ အနောက်လမ်းတွေက အဝတ်အစားဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ဒီလိုပုံစံ မိန်းမကို နေရာတိုင်းမှာ ခင်ဗျား ရှာလို့ ရပါတယ်။ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ ချောမောလှပတဲ့ ဒီလိုပုံစံတွေက အခွင့်ထူးတွေ ပေးတတ်တယ်လို့ ယူဆလို့ ရတယ်။ သူမ နာမည်က ကီယိုမီပါ။ သူငယ်ချင်းတွေက ကီမီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အိပ်ရာထဲမှာဆို ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို ခေါ်ပါတယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝိုင်းတာကီ ခွက်ကို ငြင်းပြီး သူမ အမြဲသောက်လေ့ရှိတဲ့ ဘရန်ဒီအလက်ဇန္ဒား တစ်ခွက်ကို မှာပါတယ်။

“ကောင်းပြီလေ”

ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို သိပ်မပြောချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်ချင် တာက ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်က ဟာသတွေကို အတွဲလိုက်ကြီး ပြောချင်တာပါပဲ။ အရူးအမူး ရယ်လိုက်၊ လျှာတွေ ထုံသွားတဲ့အထိ သောက်လိုက်၊ ရေအတူတူချိုး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆီ တစ်ပုလင်း ဂိမ်းတွေ ကစားလိုက် လုပ်ချင်နေတာပါ။

“ပြောရရင်၊ မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို တရားစွဲနေတယ်”

“ရှင်ပြောတာက ရှင့် မိန်းမဆို”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မိန်းမကလည်း သိပ်မကြာခင် ကိုယ့်ကို တရားရုံး ပို့လောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ တန်းစီရဦးမယ်”

“ရှင့်မှာ မိန်းမတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ”

“ကိုယ် ဆိုလိုချင်တာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အခုတော့”

“ဘာပဲပြောပြော၊ အခုမိန်းမက နစ်နာကြေးရဖို့ ကိုယ့်ကို တရားစွဲမှာ”

“နစ်နာကြေး ဟုတ်လား၊ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ သူက ငယ်လို့လား”

“မငယ်ဘူး၊ ပုံမှန်ပဲ”

“နှစ်ဆယ့်သုံးလား”

“နှစ်ဆယ့်ငါး”

“ပျမ်းမျှပါပဲ”

“ပျမ်းမျှ၊ ဟုတ်တယ်မလား၊ ဘာပဲပြောပြော သူ့ရှေ့နေက ထုံးတမ်း အစဉ်အလာ လင်မယား ဥပဒေနဲ့ တရားစွဲမယ်လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“သူက ကိုယ်ဟာ သူ့ကို ချုပ်နှောင်တယ်၊ သူမရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ကန့်သတ် တယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်”

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မ ဆိုလိုချင်တာ သူက ရှင်နဲ့ပတ်သက်ဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ရှင်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေရှိမှန်း သိသိကြီးနဲ့ပေါ့”

“အဲဒီလို ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှု သူ့မှာ မရှိဘူး”

“ဒီကိစ္စမှာ ယာကူဇာတွေပါ ပါနေလား”

“မပါဘူး၊ သူက တကယ့်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပါပဲ၊ ပုံမှန်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရှေ့နေ ပြောတာကို ကြည့်၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ဒီနေရာမှာ၊ ဒီဟိုတယ်မှာ အမြဲ တွေ့တယ်၊ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချိန်တစ်လျှောက်လုံး ဒီတစ်နေရာမှာပဲ တွေ့တယ်၊ အဲဒီတော့ ဈေးကြီးတဲ့ အချစ်ရေးဆက်နွယ်မှုလို့ သူ့ရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို တရားဝင်စေ တယ် တဲ့”

“ကျွန်မ လုံးဝ နားမလည်ဘူး”

“ကိုယ့်ရှေ့နေက ဒီလို ပြောတယ်၊ ဒီဟိုတယ်မှာ ကိုယ် တွေ့တဲ့ တခြား မိန်းမတစ်ယောက် ရှိလားလို့ မေးတယ်၊ အခကြေးငွေ ပေးတာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေါ့၊ အဲဒီလို ရှိရင် ကိုယ်ဟာ အပန်းဖြေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဒီနေရာမှာ တွေ့လေ့ ရှိတယ် ဆိုပြီး ချေဖျက်လို့ ရနိုင်တယ် တဲ့”

“အဲဒါကို မေ့ပစ်လိုက်”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကနေ သွေးစီးဆင်းနေတာကို ခံစားမိတယ်။ ရုတ်တရက်ကြီး သူမ ဘာ့ကြောင့် အကင်းပါးသွားတာလဲ။

“ခဏလေးပါ၊ ကိုယ်ပြောတာကို အနည်းဆုံးတော့ နားထောင်ပေးပါ”

“ရှင်က ကျွန်မကို ရှင်အတွက် သက်သေခံပေးစေချင်နေတယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ လူယုတ်မာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မင်းကို တစ်ခုတော့ ကြိုပြောစရာ ရှိတယ်၊

ကိုယ်တို့ ပြောနေတာက တရားခွင် အကြောင်းပါ။ ကိုယ် မင်းကို လုပ်ခတော့ မပေးနိုင်ဘူး”

“ရှင် လူယုတ်မာ၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာတောင်းဆိုနေတာလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ဦး။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်တောင် မပြုရသေးဘူး။ ကျွန်မ..... ကျွန်မ အမေကို ဘာပြောရမလဲ။ ကျွန်မ အမေက အခုထိ အလုပ်လုပ်နေတုန်း။ သူက ကျွန်မတို့အတွက် ညစာ အမြဲချက်တယ်။ ညတိုင်းပဲ၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာလုပ်မှာလဲ။ ရှင်က တစ်ဖက်သားရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ထည့်မတွက်ဘူး။ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ် ကြည့်တယ်”

သူမ မငိုဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ဆဲလိုက်ပါ။ သူမရဲ့ မျက်တောင်ခြယ် ဆေးတွေဟာ သူမရဲ့ ပါးပြင်တွေပေါ် ကျလို့နေတယ်။ အနက်ရောင် မျက်ရည် တွေက ဘားရဲ့ စကျင်ကျောက် စားပွဲပေါ်ကျလို့ နေတယ်။ အနက်ရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ အမေရိကန်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်တဲ့ အကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ စောက်ရှူးတစ်ပိုင်း လူချမ်းသာကောင်တွေက ယိုမီယူရီ ကန်းထရီး ကလပ်မှာ အသင်းဝင်တဲ့အကြောင်း ပြောနေကြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို သတိမထားမိတဲ့ဟန် ဆောင်နေကြတယ်။ ရှေးစကားပုံ တစ်ခု ရှိတယ်။ ငိုနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တခြားအရာတွေကို ခင်ဗျား အကောင်းဆုံး မကိုင်တွယ် နိုင်ဘူး တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနှစ်ခုလုံးက ငိုနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လောက် မခက်ခဲ ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်။ ငိုနေတဲ့ မိန်းမလို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ပီကာဆိုရဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငိုနေတဲ့ ကလေးတော့ မရှိဘူး။ ပီကာဆိုလား။ ပီကာဆိုက နေရာတကာ ဘာလို့လိုက်လုပ်နေရတာလဲ။ ကီယိုမီ ကိုသာ ကျွန်တော် မစည်းရုံးနိုင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျန်နေသေးတဲ့ သက်တမ်း နှစ်လေးဆယ်မှာ အကြွေးတွေချည်းပဲ ဆပ်နေရတော့မှာပါ။ ကာလကတ္တားမှာ တိတ်တဆိတ် လမ်းဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ရုတ်တရက် အဲဒီအဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် မနာလို ဖြစ်မိတယ်။ အခုလောလောဆယ် မှာတော့ ကျွန်တော် မဟုတ်တဲ့ လူတိုင်းကို ကျွန်တော် မနာလို ဖြစ်မိတယ်။

“မငိုပါနဲ့၊ မေးစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကိုယ်...”

“မေးစရာတွေ အများကြီး ဟုတ်လား၊ မေးစရာတွေ အများကြီး ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားလို့တောင် မရတာ၊ အဲဒါပဲ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဘယ်သူများ ကြားဖူး လိမ့်မလဲ”

ဒီမိန်းမ ငိုတာ ဘယ်နှကြိမ်လောက် ကျွန်တော် တွေ့ဖူးလဲလို့ စဉ်းစား မိတယ်။ ကျွန်တော်ကသူ့ကို ကိစ္စပြတ်ပြီလို့ ပြောတုန်းက သူမ ငိုတယ်။ အဲဒီတုန်း က ကျွန်တော်တို့ ရှောင်ပွန်ဂျီက ပြင်သစ်စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာပါ။ သူမ ငိုလိုက်၊ ကျွန်တော့်ကို အော်လိုက်နဲ့ပါပဲ။ ရှင်ဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလူပဲ၊ ရှင်သေရင် ငရဲကို တန်းသွားရမှာလို့။ သူမရဲ့ အော်သံက ကျယ်လောင်လွန်းလို့ အနားက စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ဟာ ကိုင်ထားတဲ့ လင်ပန်း လွတ်ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ခိုသားဟင်း ရောက်လာတော့ သူမ တစ်ကိုက်စာလောက် ဖဲ့လိုက်ပြီး အဆက်မပြတ် ဆဲရေးနေတာကို ရပ်လိုက်ပါတယ်။ “အရသာ ရှိလိုက် တာ” တဲ့။ အရပ်ရှည်ပြီး လှပတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီအထိ အကျော မာကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ မျက်ရည် လည်ရွှဲ ငိုချလိုက်ရတော့မလား။

“ကီယိုမီ၊ မင်း.....မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကိုယ့်ကို ကူညီနိုင်တာပါ”

သူမ ငိုနေတာ ရပ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားက သူ့ကို စာနာစိတ် ဖြစ်သွားစေလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငိုရတာ ညောင်းလာလို့ ရပ်လိုက်တာလား ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လမ်းစ တစ်ခုခုပေါ် ရောက် နေတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူမကို ဂရုတစိုက် ခံစားဖို့ လိုပါ တယ်။

“ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လဲ ဆိုတာကို ကိုယ် သိပါတယ်” လို့ ကျွန်တော် သူမကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ “ကိုယ်ဟာ ပြည့်စုံ ကောင်းမွန်တဲ့ လူ မဟုတ်တာလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် အခု အရမ်း အခက်ကြုံနေရပါတယ်၊ ကိုယ့်အဖေက ဒုလ္လာရောဂါနဲ့ မသန်မစွမ်း ဖြစ်ပြီး အိမ်ပြန်လာပါတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ညီမလေးကလည်း ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပါတယ်၊ သနားစရာ ကိုယ့်အမေကလည်း လုံးဝ စိတ်မူမမှန်တော့ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင့်ညီမ ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတယ် ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူမကို ကျွန်တော့်ညီမကို ဘယ်လောက် အမှတ်ရစေမိတဲ့အကြောင်း ပြောတိုင်း သူမ အမြဲသဘောကျလေ့ ရှိတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ခြောက်နှစ်အကြာ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့.....”

ကျွန်တော့်ညီမမှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ လိမ်ပြောခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က ကိုယ်ပြောလာမယ့် အရာက တကယ် ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်အောင် လုပ်ဖို့ပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရူးမလုပ်နိုင်ရင် သူများကိုလည်း အရူး မလုပ်နိုင်ဘူး။ ရုပ်သံအစီအစဉ်တွေ လုပ်ရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။

“သနားစရာပဲ၊ သူ တော်တော် စိတ်ပျက်ကြေကွဲမှာပဲ”

“သူ အဆင်ပြေပါတယ်၊ မနေ့ကတောင် ဖုန်းဆက် စကားပြောသေးတယ်၊ သူက စိတ်ဓာတ်မာတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“သူက စိတ်ဓာတ်မာကျောတဲ့ ပုံလုပ်နေတာပါ။ တကယ့်ကို စိတ်ပျက်ကြေကွဲစရာကောင်းမှာ၊ ကျွန်မ အစ်ကိုရဲ့ မိန်းမလည်း ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသေးတယ်၊ သူ့အတွက် ဘယ်လောက် ခက်ခဲလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိတယ်”

“ကိုယ်တို့ ကာလကတ္တားက ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်တွေ အကြောင်း ပြောခဲ့ကြတယ်နော်၊ ကိုယ် မင်းကို အဲဒီအကြောင်း ပြောဖူးလား”

“မပြောဖူးဘူး”

“တကယ့်ကို ကမ္ဘာပေါ်က ငရဲပဲ၊ ကာလကတ္တားမှာ လူဆယ်သန်းနီးပါး နေကြတယ်၊ တစ်ဝက်လောက်က ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွေမှာ နေကြတယ်၊ သူတို့တွေရဲ့ လူသားဖြစ်မှုကို ငြင်းပယ်ခံထားရသလိုပဲ၊ သူတို့တွေဟာ အမှိုက်ပုံတွေကို တိရစ္ဆာန်တွေလို မွှေနှောက် တူးဖွဲကြတယ်၊ လူတစ်ရာလောက်အတွက် အိမ်သာတစ်လုံးပဲ ရှိတယ်၊ လမ်းတွေက အညစ်အကြေးတွေ လျှိုပြီး ညစ်ပတ်လို့ နေတယ်၊ မြောင်းတွေထဲမှာ ကလေးအသေတွေ မျောလို့ နေတယ်.....”

“အိုးမိုင်ဂျေဒ်”

“ဂျပန်ဟာ အရမ်းကောင်းမွန်တဲ့ နေရာ ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်၊ တခြား နိုင်ငံတွေက လူတွေရဲ့ ဘဝတွေဟာ မလွယ်ကူဘူး”

အဲဒါကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော် တခြားနိုင်ငံတွေ သွားတိုင်း ဂျပန်ဟာ ထူးခြားကောင်းမွန်တယ် ဆိုတာကို အမှတ်ရပါတယ်။ ဂျပန်လူမျိုး တွေက မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ပျက်စီးလို့ နေတယ်။ ပထဝီနိုင်ငံရေး အချက်အလက် တွေရဲ့ အချက်အလက် အခွင့်အရေးကြောင့် နိုင်ငံက အဓိကအားဖြင့် ကြီးပွား တိုးတက်လို့ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ဂျပန်လူမျိုးတွေ အလုပ် အရမ်းကြီးစား လို့လို့ ထင်ကြတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးက အခုလောလောဆယ် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသေးပါဘူး။ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ပန်းတိုင်က ကာလကတ္တား က ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တွေကို ရှင်းလင်းဖို့ထက် အများကြီး ပိုမြင့်မားလို့ နေပါတယ်။

“အဲဒီမှာ အင်တာဗျူးလုပ်ခဲ့တဲ့ မိသားစုတစ်စုအကြောင်း ကိုယ့်ညီမကို ပြောပြဖြစ်သေးတယ်၊ သူတို့နေတာက ဆယ်မီတာ ပတ်လည်လောက်ပဲ ရှိတဲ့ နေရာပါ။ အိပ်ရာက တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်၊ ညစ်ပတ်ပေရေနေတဲ့ စောင်အဟောင်း ကြီးတစ်ထည် ခင်းထားတဲ့ သစ်သားပြားကြီးပေါ်မှာ သူတို့ အလှည့်ကျ အိပ်ကြ တယ်၊ ကလေးတွေက နေ့တိုင်း ထွက်တောင်းကြတယ်၊ အဖေလုပ်သူက တစ်ပတ် ကို နှစ်ရက် ဆိုလား ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတချို့မှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ တစ်ရက်ကိုမှ နှစ်ဒေါ်လာလောက်ပဲ ရတယ်၊ အဲဒါက စားဖို့ လောက်တယ်၊ ပြောချင်တာက သူတို့ ပျော်နေကြတယ် ဆိုတာပဲ၊ ရွှင်လန်းနေတာပဲ”

“သူတို့တွေ ရွှင်လန်းနေကြတယ် ဟုတ်လား”

“ရွှင်လန်းနေကြတယ်၊ ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာတွေက တောက်ပလို့ နေတယ်၊ သူတို့ပုံစံက မင်း တွေ့နေကျ ညတိုင်း ကျောင်းကို မသွားချင် သွားချင် သွားနေကြတဲ့ ဂျပန်ကလေးတွေထက် အများကြီး အများကြီးကို ပျော်ရွှင်လို့ နေတယ်”

သူမရဲ့ပါးပြင်တွေပေါ်မှာ မျက်တောင်ခြယ်ဆေးတွေ ပေစွန်းလို့ နေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရက်ဖျော်စပ်သူက ရေစွတ်ထားတဲ့ တဘက်ကမ်းပေးဖို့ လုံးဝ မကြိုးစားပါဘူး။ သူဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့

တားမြစ်ထားတဲ့ နယ်နိမိတ်ကိုတော့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ သင်္ကေတ တစ်ခုပါပဲ။ သူဟာ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ပါဝင်ရမှုတွေ အားလုံးကို ရှောင်ရှားတယ်။ လောကကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး ပါပဲ။

“အဲဒီတုန်းက ရှင် ကျွန်မအတွက် အများကြီးပဲ လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

အခုတော့ သူမ စားမြုံ့ပြန်နေပါပြီ။ သူမ နောက်ထပ် ဝမ်းနည်းဖွယ် ကော့တေးလ် တစ်ခွက် မှာလိုက်တယ်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ အခု ပြန်စဉ်းစားရင် ရှင်နဲ့အတူရှိခဲ့တဲ့ အချိန်တွေက ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ မက်မောဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဘဝ နီးပါးကို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

“မကြောင်စမ်းပါနဲ့”

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ အဲဒီလိုပဲ”

“တကယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ တကယ်တမ်းကျဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ ဘာ အရည်အချင်းမှ မရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုတာကလွဲပြီး ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အရမ်းချမ်းသာတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို မင်း လက်ထပ်လိုက်လို့ ရတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အခု ကျွန်မ သိပြီ”

“အဆင့်အတန်း၊ လူတန်းစား၊ အဲဒါတွေက မရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ချမ်းလည်း ချမ်းသာပြီး ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေ ရှိပါတယ်၊ ရှင်က အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီယောက်ျားတွေက ကျွန်မလို မိန်းမမျိုးကို မရွေးချယ်ကြဘူး၊ သူတို့တွေက ထက်မြက်ပြီး ချောမောလှပတဲ့ ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုတွေက မိန်းကလေးတွေကို ယူကြတယ်၊ အဲဒါကို ကျွန်မ အခု သိပြီ”

“မလိုအပ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ အရမ်းကြောက်တယ်၊ ရှင့်ကိုပဲ ကြည့်၊ ကျွန်မ တစ်ခါမှ ရှင့် မိန်းမကို ကွာပြီး ကျွန်မကို ယူပါလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ကျွန်မ ပြောခဲ့လား။

အဲဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဲဒါက ကိစ္စရှိတယ်လို့လည်း ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဆိုလိုချင်တာက ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူ ရှိနေခဲ့တုန်းက ကျွန်မ စားခဲ့တဲ့ အစားအစာနဲ့ အရာအားလုံးပဲ၊ ကျွန်မဘဝမှာ ငါးဥဆားနယ်၊ ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ၊ ကမ္ဘာလုံးငါးတွေလို အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ အစားအစာမျိုး ဘယ်တော့မှ စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သေချာတယ်၊ ကျွန်မ ဆိုလိုချင်တာက ကျွန်မ အဖေနဲ့ ကျွန်မ အမေတောင် အဲဒီလို အစားအစာမျိုးတွေ တစ်ခါမှ စားဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို စင်ကာပူ၊ ဆီဘူကျွန်းနဲ့ တခြားနေရာတွေ အများကြီးကို ခေါ်သွား ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲတုန်းက ကျွန်မ တူးတူးခါးခါး ဖြစ်ခဲ့တာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီလို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“နားထောင်ပါဦး၊ မင်း ကျန်းမာနေသရွေ့ အဲဒီအရာတွေ အားလုံးကို မျှော်လင့်လို့ ရပါတယ်”

“ရှင်အတွက်တော့ အမှန်ပဲ ဆိုတာ ကျွန်မ သေချာပါတယ်”

“လူတိုင်းအတွက်ပါ”

“ရှင်က ဒါကို တစ်မိနစ်လောက်တောင် မယုံကြည်ဘဲကိုး၊ ဒီနေ့ထိ တောင် လူသားအားလုံးရဲ့ ကိုးဆယ့်ကိုး ရာခိုင်နှုန်းဟာ ကျွန်တွေပဲ ဆိုတာ ရှင်ပဲ အမြဲ ပြောလေ့ ရှိတာလေ”

သူမ ကျွန်တော့်ကို ချုပ်မိသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေ ချောမွေ့တုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ ငါးနှစ်အရွယ်သမီးနဲ့ သုံးနှစ်အရွယ်သားကို အိမ်နား က အပန်းဖြေဥယျာဉ်ကို ခေါ်သွားလေ့ ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ လူတွေကို လေ့လာ ကြည့်တော့ ကျွန်တွေဟာ တခြားကျွန်တွေနဲ့ မလွဲမရှောင်သာ ပတ်သက်နေရ တာပဲလို့ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတွေးမိစေတယ်။ ကျွန်မျက်နှာတွေနဲ့ ကျွန်ဖက်ရှင် တွေနဲ့ ကျွန်ကားတွေနဲ့ ကျွန်စကားတွေနဲ့ ကျွန်သဘောထားက ထပ်ပြန်တလဲလဲ အချင်းချင်း ပုံတူကူးချလို့ နေတယ်။ ဂျပန်မှာ သူတို့ဟာ ကျွန်တွေ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ သဘောမပေါက်ကြဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ ကာလကတ္တား လို နေရာမျိုးမှာ ခွဲခြားနှိမ်ချခြင်းက လုံးဝဥသပုံပဲ၊ လုံးဝ ဝရန်းသုန်းကားပဲ၊ ခင်ဗျား ရဲ့ အဆင့်အတန်းက ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အမြဲတမ်းရှိလို့ နေတယ်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ရှင် နိုင်ပါတယ်”

လို့ သူမက လက်ပေါ် ပါးထောက်ပြီး ပြောတယ်။

“ရှင် မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာ လုံခြုံမှုကို ရှင် အာမခံနိုင်မလား၊ ဖိုးကပ်စ် လို မဂ္ဂဇင်းမျိုးမှာ မပါဖို့ကို အာမ ခံနိုင်လား”

“ပါစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကိုယ် အဲဒီလောက် နာမည် မကြီးသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို ကိုယ် တကယ် သဘောကျတယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ကူညီပေးတာအတွက် တစ်ခုခုတော့ ပြန်လိုချင်တယ်”

“ဘာများလဲ၊ ကိုယ် ပြောထားခဲ့တယ်လေ၊ လုပ်.....”

“ပိုက်ဆံ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ယိုရိုဟီကိုတာကာဟာရီရဲ့ အမာခံ ပရိသတ်ဆိုတာ ရှင် သိပါတယ်၊ ကာ့ပ် အသင်းရဲ့ ဒုတိယဘေ့စ်ဘောသမား မဟုတ်လား၊ ခုလောလောဆယ် ကျွန်မရဲ့ အကြီးမားဆုံးအိပ်မက်က သူနဲ့ တွေ့ရ ဖို့ပဲ၊ ကျွန်မကို ယိုရိုဟီကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက်ရှိရင် ကျွန်မ ရှင့်အတွက် တရားရုံးမှာ ထွက်ဆိုပေးမယ်”

ဒီသဘောတူညီမှုကို ကျွန်တော်က ငြင်းဆန်ပါ့မလား။

ဒေသရုံးက အားကစားဌာနမှာ ရှိတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် သွားတွေ့ပါတယ်။

“ယိုရိုဟီကိုတာကာဟာရီ ဆိုတဲ့ ဘေ့စ်ဘောကစားသမားကို ခင်ဗျား သိလား”

ကျွန်တော် ဘာတွေများ လျှောက်လုပ်နေမိပါလိမ့်။ ညတိုင်းညတိုင်း ကျွန်တော့်ကို တရားရုံးပို့မယ့် မိန်းမဆီကနေ တောင်းပန်တာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာ တစ်လှည့်စီလုပ်နေတဲ့ တယ်လီဖုန်းတွေ ရလို့ နေတယ်။ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ဖက် မိန်းမဆီက ရတဲ့ တစ်ခုတည်းသော စကားကတော့ တရားရုံး အမိန့်တွေကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေးတွေဆီနဲ့ သူမရဲ့ မိသားစုအိမ်ကို ပို့လိမ့်မယ်လို့ ပြောတာ ပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ တည်းဖြတ်စရာ ပေငါးထောင်ရှိတဲ့ ရုပ်ရှင် ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီကိုလာပြီး ဘေ့စ်ဘောသမားတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်နေတယ်။

လက်ဖြန့်ပြီးတော့ တစ်နေ့စာ စားရဖို့ လမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ရုံပဲ ထိုင်နေတဲ့ ကာလကတ္တား က သူတောင်းစားကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်တောင် မနာလိုဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့။

“လူကိုယ်တိုင်တော့ မသိပါဘူး၊ ဟီရိုရီးမားက ကခုပ် အသင်းဝင် တချို့ ကိုတော့ သိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောရရင် အရှည်ကြီးပါပဲ၊ ဟီရိုရီးမားဌာနက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ရမလား”

“လွယ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ယိုရှိဟီကိုရဲ့ လက်မှတ် ယူပြီး သူ့ပရိသတ် ကောင်မလေး ငယ်ငယ်တချို့ကို ဆွဲစားမလို့ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ပေးဆပ်မှုတော့ ရှိရလိမ့်မယ်”

“ချိုသာပေါ့ပါးတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ တကယ် တော့ အခုဟာက မနှစ်မြို့စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ခု”

“ခင်ဗျားမှာ တစ်ခါတုန်းက ရှားပါး အိတလီ စီးကရက်တွေ ရှိဖူးတယ်၊ မှတ်မိလား၊ ကျွန်တော် အဲဒီ စီးကရက် လိုချင်တယ်၊ အပြန်အလှန် အနေနဲ့ပေါ့”

“ခဏနေပါဦး၊ အဲဒီ စီးကရက်တွေက ဝယ်လို့ မရဘူး၊ နိုင်ငံခြားက ဂျူတီဖရီးဆိုင်တွေမှာတောင် ဝယ်လို့ မရဘူး”

“ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က ဖင်စီခံ မပါတဲ့ စီးကရက်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းတဲ့သူပါ၊ ဒီနေ့ခေတ် ဆေးလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှု တစ်ခု လုံးက နိုင်ငံတကာ ဆေးကုမ္ပဏီတချို့နဲ့ ကြော်ငြာ အေဂျင်စီတွေရဲ့ ဇာတ်ကွက် တစ်ခုပါပဲ၊ ကျွန်တော်...”

“ကျွန်တော် အိတလီမှာ ရိုက်ကွင်းနေရာ ရှာနေတုန်း စန္ဒရားဆရာ တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့တာပါ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ဘူးပဲ ပေးခဲ့တာပါ”

“တကယ့်ကို ကောင်းတဲ့ စီးကရက်တွေပါပဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တခြားဟာ ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ယန်းနှစ်သောင်း ဆိုရင်ကော”

“ကျွန်တော် စီးကရက်ပဲ လိုချင်တယ်”

ဒီသဘောတူညီမှုကို ကျွန်တော်က ငြင်းဆန်ပါ့မလား။

ဂျပန်ဘာသာစကား ပြန်ထည့်နေတဲ့ အချိန်အတွင်း ခဏနားတဲ့ အချိန်ကာလလေးမှာ ကျွန်တော် ညစာ မစားဘဲ အိတ်အိတ်ရ ခရီးသွားဗျူရီကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ကာလာလို့ခေါ်တဲ့ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး အရာရှိနဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာ ပါ။ ကျွန်တော် နာမည်ကြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ရဲ့ သမိုင်းအကြောင်း မှတ်တမ်းရုပ်ရှင် ရိုက်တုန်းက သူမ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ တစ်ခါ ပေးဖူးပါတယ်။

“ပြောရတာ နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင် နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ စီးကရက် အမျိုးအစားတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက အကြံဉာဏ် တောင်းချင်လို့”

ကာလာဟာ အလွန်အမင်း ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုကနေ ပေါက်ဖွား လာတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။ သူမရဲ့ မိသားစုက ဘောလုံး အသင်းတစ်သင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။ သူမရဲ့အဖေက သူမကို အိတ်အိတ်မှာ နိုင်ငံရေးအရ ပြန်ပေး ဆွဲခံရမှု မဖြစ်ရလေအောင် ခရီးသွားဗျူရီမှာ အလုပ်ခန့်ပြီး တိုကျိုကို ရွှေ့ပြောင်း ပေးထားတာပါ။ တိုကျိုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလုံခြုံဆုံး မြို့ပါပဲ။

“တော်တော်လေး တိုက်ဆိုင်တာပဲ၊ ကျွန်မလည်း ရှင့်ဆီ ဖုန်းခေါ် တော့မလို့”

သူမရဲ့ ရေမွှေးနံ့က ထုံသင်းလို့ နေတယ်။ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က မွှေးကြိုင် နေတာလည်း သံသယဝင်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် အိတ်အိတ် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်နဲ့ သိပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး နူးညံ့တဲ့ အသားအရေ ရှိကြ တယ်။ လက်တင်အဖုတ်တွေဟာ ဂျပန်ဟာတွေနဲ့ တော်တော်လေး တူတယ်။ အဲဒါက အခုလက်ရှိကိစ္စနဲ့ လုံးလုံး မသက်ဆိုင်ပါဘူး။

“စန္ဒရားဆရာ မက်ဆီမိုသောက်တဲ့ စီးကရက်လေ၊ အဲဒီစီးကရက် ဘယ်က ရနိုင်မလဲ”

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး၊ ဘူးကိုပဲ မှတ်မိတယ်၊ စက္ကူဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးပြင်းလိပ်တချို့ လာသလို သံပြားပါးပါးနဲ့ လုပ်ထားတာ၊ လိုဂိုက နှုတ်ခမ်းမွှေး တွေနဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ပုံပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွဲတစ်ယောက်လား မသိဘူး”

“ကျွန်မ အဲဒီလို စီးကရက် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ကျွန်တော် အဲဒီစီးကရက် နည်းနည်းလောက် လိုအပ်နေတယ်”

“မက်ဆီမိုက အဲဒီ စီးကရက် သောက်တယ်လို့ ရှင် ပြောသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အထူးထုတ်လုပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မက်ဆီမိုက ပီရူးဂျီယာက၊ အဲဒီနေရာက အိတလီတွေအတွက်တောင်မှ ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ အဲဒီနေရာက အရမ်းကောင်းတဲ့ စီးကရက်တွေ ထုတ်လုပ်တယ်၊ ဒီနေ့အတွက် လုပ်စရာ အလုပ်တွေ ပြီးသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် အရင်ဆုံး ကြေးနန်း ပို့လိုက်ပါမယ်”

“ရှာလို့ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်လား”

“အိတလီနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်မအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ တပ်နီတော်နဲ့ အင်တာဗျူးမှာက လွဲရင်ပေါ့” ကာလာက ရယ်ပါတယ်။ သူမရဲ့ ဧရာမ ရင်သားတွေ တုန်ခါသွားတယ်။ တစ်ခါက ကျွန်တော် သူမနဲ့ အနှေးကဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာက အဲဒီ ရင်သားတွေကြားမှာ နစ်မြုပ်နေခဲ့တယ်။ အသက်ရှူမရလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို အကူအညီတောင်းစရာ ရှိတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆူကူဂျီမှာ ဆယ်မွန်ငါးဥဟင်း အထူးချက် သွားစားခဲ့တာ မှတ်မိလား”

“ဒန်ဆုရုံးချုပ် အနောက်က နေရာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာပဲ၊ အဲဒီမှာ အမြည်းအနေနဲ့ ငါးခြောက်လေးတွေ ပေးတယ်လေ၊ ကျွန်မရဲ့ နောက်လုပ်မယ့် ပါတီမှာ အဲဒီ ငါးခြောက် ကျွေးချင်လို့”

“အင်း၊ အဲဒီငါးခြောက်က ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာလို့မရဘူး၊ ဂျပန်ပင်လယ် ကမ်းခြေက အရမ်းဝေးတဲ့ နေရာက လာတာ၊ ဒါမှမဟုတ်...”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ရှင် အဲဒီ ငါးခြောက်ရအောင် အမြန်ဆုံး ရှာထား၊ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် စီးကရက် ရအောင် လုပ်ထားပေးမယ်”

ဒီလို တောင်းဆိုမှုတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ငြင်းရမလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးဖို့ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

တည်းဖြတ်တဲ့ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေကြပါတယ်။ ဒီအလုပ်မှာ ပါတဲ့

လူတိုင်းဟာ တစ်ညပြီးတစ်ည ညဉ့်နက်အောင် အလုပ်လုပ်ထားရလို့ အကုန်လုံး မျက်လုံးတွေနီရဲပြီးလမ်းလျှောက်နေကြပါတယ်။ ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ကာလကတ္တားက ဧရာမ အမှိုက်ပုံကြီး ပေါ်နေပါတယ်။ ကလေးချိုထားတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ဝက်ပုပ်နေတဲ့ ဖရဲသီးအခွံရဖို့ ရင်ဘတ်ချင်း တိုက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ “ဒီလိုမျိုး ဘယ်လိုလူတွေ နေနိုင်ကြတာလဲ” လို့ အသံဖမ်း အင်ဂျင်နီယာက ရေရွတ်တယ်။ “ဒီလူတွေက လူသိက္ခာ ဆိုတာရဲ့ ဟိုးတစ်ဖက်စွန်းမှာ နေနေကြတာ” လို့ နည်းပညာသမားက သူ့ရဲ့ ကီးဘုတ်ကို ခေါက်ပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က အသံအစားထိုးတာကို ညွှန်ကြားပြီး ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ ကိုက်ညီအောင် အသေးစား ညှိရမှုတွေကို လုပ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာ ငါးခြောက် သေးသေးလေးတွေပါပဲ။

“ကတ်ချန်၊ ငါပါ”

ကတ်ချန်ဟာ ဒန်စုမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပြပွဲမှာ ဆူမိတိုမို အရောင်းပြခန်းရဲ့ တာဝန်ခံ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်က အလုပ် ထွက်ပြီး ဒန်ဆုအနောက်ဘက်က ဆူကူဂျီမှာ သူ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ ပွဲစီစဉ်သူ ရာထူးကနေ သူ ဘာကြောင့် အလုပ်က ထွက်သွားခဲ့လဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ တချို့က သူဟာ လိင်တူနှစ်ခြိုက်သူ ဖြစ်လို့ အလုပ်ထုတ်ခံရတာလို့ ပြောပါတယ်။ သူကတော့ ဟင်းချက်တာ ဝါသနာပါလို့လို့ ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာကတော့ သူဟာ အကောင်းစား ဟင်းပွဲတချို့ ချက်တတ်ပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် သူ့ရဲ့ ခရုဟင်းနဲ့ ကီဝိငှက်သား သုပ်တို့က ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

“ဟေ့... ဟယ်လို လူစိမ်းကားကြီး”

“မင်းကို အကူအညီတောင်းစရာ တစ်ခုရှိလို့”

“ဖုန်းနဲ့ မပြောနဲ့လေ၊ လူကိုယ်တိုင် လာခဲ့၊ ခင်ဗျား မျက်နှာ မြင်ချင်လို့”

“မနှစ်က နွေရာသီတုန်းက မင်းဆီမှာ အရသာရှိတဲ့ ငါးခြောက်သေး သေးလေးတွေ ရှိခဲ့တာ မှတ်မိလား၊ တကယ့်ကို သေးသေးလေးတွေလေ”

“မှတ်မိတယ်၊ ဝါဆာကာက လာတာ”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီငါးခြောက် အခု ရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူး”

“မရှိတော့ဘူးလား”

“အဲဒီ ငါးတွေကို ဖမ်းတာ လူကောင်သေးသေး အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူက ဝါဆာကာမှာတော့ တကယ့် ဒိတ်ဒိတ်ကြဲပဲ။ ခင်ဗျား ရဖို့ ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ ငါးခြောက်တွေက မယုံနိုင်လောက်အောင်ပဲ။ အမှာတွေ ဘယ်လောက်ရှိမလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားဘာသာ စဉ်းစားကြည့်”

“သေပါပြီကွာ”

“ခင်ဗျား အဲဒီ ငါးခြောက် လိုနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ ဆိုရင် ခင်ဗျားကို နည်းနည်းရအောင် လုပ်ပေးမယ်”

“တကယ်လား”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တစ်ခုတော့ ပြန်လုပ်ပေးရမယ်”

“ဟေ့... ဟေ့၊ ခဏလောက် နေဦး၊ ငါ မလုပ်၊ ငါ မဟုတ်.....”

“ကျုပ် ခင်ဗျား ဖင်ကို မလိုချင်ဘူး၊ ငကြောင်ကြီးရဲ့၊ နားထောင်၊ အာရီကာဝါ အေဂျင်စီက ကင်ဘိုကို ခင်ဗျား တွေ့သေးလား”

“ငါ ဂီတ ပရိုဂရမ်တွေ မလုပ်တော့ဘူး”

“အဲဒီတော့ အဲဒီ အေဂျင်စီတွေအပေါ် ခင်ဗျားမှာ ဘာဩဇာမှ မရှိတော့ ဘူးပေါ့”

“အာရီကာဝါလို မဖြစ်စလောက် အေဂျင်စီလေးအပေါ် ဘာလို့ မရှိ ရမှာလဲ၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ မင်း ဘာလို့လို့လဲ”

“ကင်ဘိုကို သွားရှာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ တင်းနစ်ရက်ကက် ပြန်ပေးပါလို့ ပြောလိုက်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒန်းလော့ပ်မက်စ် ၂၀၀၀ ငှားထား တာ သူ ပြန်မပေးဘူး၊ ကျွန်တော် သန်ဘက်ခါ အီဇူတောင်တန်းတွေဘက် ခရီးသွားမလို့၊ အဲဒီ ရက်ကက်ကို ယူသွားချင်လို့”

ဗျားပြားလိုက်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေပဲ၊ အီတလီနိုင်ငံ၊ ပီရူးဂျီယာ ဒေသက စီးကရက်၊ ဝါဆာကာက ငါးသေးသေး၊ တင်းနစ်ရက်ကက်၊ ဂျပန်ဟာ ပျက်စီးမယ့် လမ်းပေါ် ရောက်လို့ နေပြီ။ ကာလကတ္တားကိုပဲ ကြည့်။ အရေပြား

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ပေတော့၊ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့မှာ သင့်တော်တဲ့ အဆိုတော် တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊ အခြေအနေ ပိုဆိုးအောင် ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး”

“ဟေး”

“ကတ်ချန်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ ပေးပြီးသား ပစ္စည်းကို ပြန်ရဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့လို့”

“ခဏနေဦး၊ ကောင်းပြီ၊ မင်း ဘာလိုချင်လဲ”

“ဂင်ဇာမှာ ဘီဇား လို့ခေါ်တဲ့ ကလပ်လေး တစ်ခုရှိတယ်၊ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား”

“ငါ သိတယ်၊ မင်း အကြွေး ဘယ်လောက် တင်နေလဲ”

“နိုး... နိုး... နိုး... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ ဆာကီလို့ ခေါ်တဲ့ ကလပ်မယ်တစ်ယောက် ရှိတယ်”

“မင်း ဘယ်တုန်းက မိန်းမတွေ စိတ်ဝင်စားသွားတာလဲ”

“ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ လူတိုင်း ကာဗာတစ်ခုတော့ လုပ်ထားရတယ် လေ၊ ကျွန်တော် သိသလို ခင်ဗျားလည်း သိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန် သူ့ဆီ မလာနိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ပြောပေးစေချင်တယ်”

“ရပြီ”

“ဖုန်းနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလား”

“အဲဒီကလပ်ကို သွား၊ ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ယန်းခုနစ်ထောင်တန် နှင်းဆီ ပန်းစည်း ဝယ်သွားပြီး သူမ နားကို ကပ်ပြောလိုက်။ ‘ကင်ဘိုလွတ်လိုက်တာပါ၊ သူ မနက်ဖြန် မလာနိုင်ဘူး တောင်းပန်တဲ့အနေနဲ့ ဒီပန်းစည်းကို ပေးခိုင်းလိုက်တယ်’ လို့ ပြောလိုက်”

ဒါကြီးက ပြီးကောပြီးဦးမှာလား။ ကလပ်မယ် ဆာကီက ဘာတောင်းဆိုဦးမလဲ မသိဘူး။ ဒါက အရင်ဆုံး လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ။

လမ်းဘေးဈေးသည်တစ်ယောက်ဆီကနေ ကျွန်တော် နှင်းဆီပန်းတွေ

ဝယ်လိုက်တယ်။ ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်လို့ ဟိဘီယာဈေးမှာ ဝယ်ရင် ပေးရမှာထက် သုံးဆ ပိုပေးလိုက်ရတယ်။ အသံအစားထိုးတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်တော် တစ်နာရီ လောက် ဆိုင်းထားလိုက်တယ်။ ဂင်ဇာမှာ မိုးရွာနေပါတယ်။ နီယွန်မီးရောင်တွေ မထင်မရှား ဖြစ်လို့ နေတယ်။ လေထဲမှာ ဆန်မုန့်နဲ့တွေ ထောင်းခဲနဲ့ပဲ။ ကျွန်တော် နေ့လယ်ကတည်းက နေ့လယ်စာခေါက်ဆွဲပန်းကန်လုံးတစ်လုံးစားထားတာကလွဲလို့ ဘာမှ မစားရသေးဘူး။ ရီတီတီနဲ့ ခေါင်းကိုက်လို့ နေပါတယ်။ တည်းဖြတ် အလုပ် ကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ကိုက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကာလကတ္တား က သူတောင်းစားတစ်ယောက်လို ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်တော်က သူတောင်းစား ထက် ပိုဝတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့လိုပဲ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နဲ့ လက်ကို ဆန့်လို့ ထားတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လမ်းတွေထက် စိတ် ဒုက္ခရောက်၊ ဝရုန်းသုန်းကားနဲ့ လျှောက်သွားနေပါတယ်။ ကာလကတ္တားက သူတောင်းစားဟာ ပိုက်ဆံ၊ ဒါမှမဟုတ် စားစရာ မရတော့တဲ့အခါ သူ့လက်တွေကို သူ ပြန်ရုပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူက တကယ့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိလဲ ဆိုတာ အထင်အရှားပါပဲ။

“ကင်ဘိုက ကျွန်မကို ကြောက်နေတယ်၊ ရှင် မြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်မက လှတယ်၊ ချောတယ်၊ ချောတဲ့ မိန်းမတွေ စိတ်ဆိုးရင် လူတွေကို ကြောက်စေတယ်၊ ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမတွေ စိတ်ဆိုးရင် ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ ရှင် အဲဒီလို မထင်ဘူး လား၊ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကြက်ပေါက်စတစ်ကောင်လို ကြောက်မနေနဲ့လို့ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပါလို့”

ကျွန်တော် ကလပ်မယ် ဆာကီကို ပန်းစည်းပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပိန်းဥဟင်းပွဲသေးလေး တစ်ပွဲ စားတယ်။ ချိုးဗက်စ်ဝီစကီတစ်ခွက်နဲ့ ရေသောက် တယ်။ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်အစာအိမ်ထဲမှာ မီးတောက် သွားသလိုပဲ။ “ယိုရှီဟီကို ဒီကိစ္စ မင်း ဘယ်လို ပြောမလဲ” တဲ့။ ယိုရှီဟီကို တဲ့။ ဒီနာမည်ကို ဘယ်မှာ ကြားဖူးပါလိမ့်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ယိုရှီဟီကိုလို့ ပြောလိုက်သလား”

ဆာကီက နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ မျက်နှာအပ်လို့နေတယ်။

“အင်း”

“ယိုရှီဟီကိုတာကာဟာရှိလား၊ ကခုပ် အသင်းက ကစားသမားလား”

mgjoe.com

“ဟုတ်တယ်”

“သူ ဒီမှာလား”

“ရှင့်အနောက်တည့်တည့်မှာ”

“ဘာရယ်၊ သူ ဒီကို တော်တော် လာတတ်သလား”

“သူတို့ကျိုကိုရောက်တိုင်း တစ်ကြိမ်လောက် ရောက်တယ်၊ မိန်းကလေးတွေက သူ့ကို ချစ်ကြတယ်၊ သူ ဘယ်တော့မှ မမူးဘူး၊ ရိုင်းစိုင်းတာမျိုးလည်း မရှိဘူး”

“သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့”

“ရှင်က သူ့ပရိသတ်လား”

“ငါမင်းကို အိတ်လီ စီးကရက်ပေးလို့ရတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝါကာဆာက ငါးသေးသေးလေးတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် တင်းနစ်ရက်ကက် တစ်ချောင်း၊ မင်း လိုချင်တာ ဘာမဆို ပေးမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါ”

“သူ သဘောကျပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ ပရိသတ်တွေက သူ့အတွက် အရေးကြီးတယ်”

တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ် ကျွန်တော် လက်တင်လိုက်တယ်။ အခန်းကို ဖြတ်ပြီး ဆာကိုနောက်က လိုက်သွားလိုက်တယ်။

ယိုရှိုဟိုကိုတာကာဟာရှိက ဘုရားသခင်ပါပဲ။

ကျွန်တော် သူ့ကို ကျွန်တော့်ရဲ့ လိပ်စာကတ် ကမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က သူ့ကို အရူးအမူး အားပေးတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ တောင်းဆိုရတာ အလွန် ရိုင်းပျတယ် ဆိုတာ သိပေမယ့် သူမကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောပေးနိုင်မလားလို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ သူ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးပြပြီး သဘောတူကြောင်း ပြသပါတယ်။ အကြွင်းမဲ့ပါပဲ။

“ကီယိုမိ... ကိုယ်ဘယ်သူနဲ့တွေ့နေလဲသိလား၊ ယိုရှိုဟိုကိုတာကာဟာရှိနဲ့ တွေ့နေတယ်၊ ကီယိုမိ၊ နွေဦးရာသီ လေ့ကျင့်ရေး စတော့မယ်၊ သူနဲ့ လူချင်း တွေ့ရဖို့က ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နည်းနည်းတော့ ခက်ခဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ဟယ်လို၊ ကြားလား”

“ခဏလေး၊ ကျွန်မ နှလုံးသား ခုန်နေတယ်၊ ဘုရားရေ၊ ကျွန်မ မေ့လဲ ကျတော့မယ်”

“ကီယိုမိ... ကိုယ် ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လဲ မင်း မသိပါဘူး၊ ကီယိုမိ၊ ကိုယ်... ကိုယ်...”

ကျွန်တော့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာတယ်။

“ကျွန်မ ခန့်မှန်းလို့ ရပါတယ်၊ ကျွန်မ နောက်နေတာ သက်သက် ဆိုတာ ကို ရှင်သိမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ့်ကို”

“နောက်နေတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နားထောင်ဦး၊ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ စကားတောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ ခိုးယူခံထားရတဲ့ ဘေ့စ်ဘောသရဖူ ဒီနှစ် ပြန်အနိုင်ရအောင် လုပ်ပေးပါလို့ ပြောပေးပါ၊ ကျွန်မအတွက် ရှင် ပြောပေးမှာလား”

“စိတ်ချ၊ ကိုယ် ပြောလိုက်မယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို နောက်နေခဲ့တာလား”

“မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းတာက နောက်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင့်အတွက် သက်သေထွက်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားဆဲပါပဲ”

ယိုရှိုဟီကိုတာကာဟာရှိဟာ တခြားကစားသမားတွေရယ်၊ ကလပ်မယ် တစ်သိုက်ရယ်နဲ့အတူ စားပွဲတစ်ခုမှာ ထိုင်နေဆဲပါပဲ။ စကားတွေ ပြောလိုက်၊ ရယ်မောလိုက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးခဲ့ခင်တုန်းက အတိုင်းပါပဲ။

နောက်တစ်လအကြာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကုသိုလ်မက တရားစွဲဆိုမှုကို ရုပ်သိမ်းပြီး၊ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း အမှု တရားခွင် စခါနီးမှာ အိုကီနာဝါက မက်ဆကို ဗာဒို သကြားတစ်ထုပ် လက်ခံ ရရှိလိုက်ပါတယ်။ ပေးပို့သူ မစ်စတာ ယိုရှိုဟီကို တာကာဟာရှိပါ။ ရာသီစရင် ကျွန်တော်နဲ့ ကီယိုမိ ဘေ့စ်ဘောပွဲ တစ်ပွဲ သွားကြည့် မလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း အော်နေမယ့် အသံကို ကြားယောင်နေမိတယ်။

“ပြေးထား၊ တာကာဟာရှိ”

(Whenever I sit at a bar drinking like this
by Ryū Murakami)



မင်းရဲ့ ခံဝန်ချက်ကို ငါ တစ်ကြိမ်ဖတ်လိုက်တိုင်း

မင်းရဲ့ ခံဝန်ချက်ကို တစ်ကြိမ်ဖတ်တိုင်း ငါ နားမလည်တာ တစ်ခု ရှိတယ်။ မင်း အဲဒီအမျိုးသမီးကို ဘာကြောင့် မသတ်ခဲ့ရတာလဲ။

ဆွဲချရှေ့နေက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို မေးတယ်။ အမြဲတမ်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ အမြဲတမ်းလည်း အဲဒီ မေးခွန်းပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီမေးခွန်းကို မဖြေချင်ပါဘူး။ ရိုးရှင်းအိုဟောင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ တရားရုံးက ခန့်ထားတဲ့ အဲဒီရှေ့နေဟာ ဒီမေးခွန်းကို အကြိမ်တစ်ထောင်လောက် မေးပြီးပါပြီ။ သူက ကျွန်တော် ဒီမေးခွန်းကို ရှင်းလင်းနိုင်ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြစ်မှု လျော့ကျမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ နားလည်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင် နားမလည်တာ၊ သူတို့က ဘယ်လို နားလည်မှာလဲ။

“မင်း အဲဒီအမျိုးသမီးကို မသတ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ၊ ဒီမေးခွန်းက ထူးဆန်းတယ် ဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုံးတော်ကို မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားနိုင်မယ် ဆိုရင်ပေါ့”

ကျွန်တော် ဒီဆွဲချရှေ့နေကို သဘောမကျတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဦးလေး

mgyoe.com

ကိုသတိရစေတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းတာ ဆိုလို့ ကျွန်တော့် ဦးလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ သူ အဝတ်လျှော် ဆပ်ပြာမှုန့် အရောင်းသမား လုပ်တုန်းက သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ကျွန်တော့်ကို လိုက်စီး စေတယ်။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ အပျော်ရွှင်ဆုံး အမှတ်ရစရာတွေထဲက တစ်ခုပါပဲ။

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပြီ၊ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်စကြတာပေါ့၊ အချက် အလက်တွေကို ပြန်အတည်ပြုပါ။ သတင်းအချက်အလက် အသစ် ရှိတယ် ဆိုရင် လည်း ငါတို့ကို ပေးသိပါ။ အဆင်သင့်ပဲလား။”

ကျွန်တော့်နာမည်က XXX နိရီယူကီပါ။ ကျွန်တော့်လိပ်စာက ၃-၁၂-၅ ကိုဝါချို၊ တိုကိုရာဇာဝါ၊ ဆိုင်တမာစီရင်စုနယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းစွဲလမ်းတဲ့ လိပ်စာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လုံးဝ မကြိုက်ပါဘူး။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် မုန်းပါတယ်။ ကျွန်တော် တကယ် သတ်ချင်တာက အဲဒီလိပ်စာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မူလတန်းကျောင်းတက်တုန်းက လိပ်စာ က မတူပါဘူး။ စကားလုံးတွေ လုံးဝ မတူဘူး။ ကျေးရွာ၊ မြို့နယ်၊ ခရိုင် မတူပါဘူး။ နံပါတ်တွေ မရှိပါဘူး။ လုံးဝ လုံးဝကို ခြားနားပါတယ်။ ကျွန်တော် တတိယတန်း ရောက်တဲ့ အချိန်ထိ အဲဒီနေရာကို ဆော့ကော်ပိုရေးရှင်းက ဆောက်လုပ်ရေး မလုပ်သေးပါဘူး။

“မင်းပြောတာ မင်းအဖေနဲ့ အမေကို မုန်းတယ်ပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲ”

ကျွန်တော့် အဖေက ကျွန်တော့်အမေကို ယူတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို အမေရဲ့ မိသားစုက မွေးစားထားခဲ့တာပါ။ သူက အထက်တန်း အောင်ပါတယ်။ ကားပြင် ဆရာပါ။ အမေက မြေရှင်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပါ။ အမေက ဆိုင်တမာ တက္ကသိုလ်က ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်နဲ့ ဘွဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ဆိုးလွန်းလို့ အသက် သုံးဆယ့်လေးနှစ်ထိ အပျိုစင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေမှာ ရဲမှတ်တမ်း ရှိပါတယ်။ အသုံးမကျတဲ့ ရန်ပွဲတစ်ခုကြောင့် ထောင်ရှစ်လ ကျခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ထက် အသက်ခုနစ်နှစ်ကြီးပြီး ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကို ယူခဲ့တာက ဆေးဆိုင် တစ်ဆိုင် ပိုင်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ဦးနှောက်၊ အဖေရဲ့ ရုပ်ရေနဲ့ မွေးလာခဲ့မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် အခု ဒီနေရာကို ရောက်နေမှာ မဟုတ် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တလွဲတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းကို ဂျပန်မှာ

ရှိသမျှ လူတိုင်းကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကလေးတွေ မယူခင် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြပါ။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားက ရုပ်ဆိုးတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဉာဏ်နည်းတယ် ဆိုရင်ပေါ့။

“တစ်ချိန်မှာ မင်းရဲ့ မိဘတွေက ဆေးဆိုင်ကို ချဲ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က စလို့ မင်းရဲ့ မိဘတွေကို မင်း စမုန်းခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ရထားတွေ စပြေးတော့ တိုက်ခန်းတွေ၊ ကွန်ဒိုတွေ၊ နေအိမ်တွေ၊ အပန်းဖြေပန်းခြံတွေ၊ စာတိုက်တွေ၊ ပါချင်ကို ဆိုင်တွေ နေရာအနှံ့ ပေါ်လို့ လာတယ်။ အမေက ဆိုင်ကို ပြန်ပြင်ပြီး ချဲ့ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက ငွေသိမ်း ကောင်တာမှာ အမြဲထိုင်တယ်။ အမေက နောက်ခန်းထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး ဆေးစပ် နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆေးဝါးတွေထက် မိတ်ကပ်တွေ၊ ဆပ်ပြာတွေနဲ့ တခြားပစ္စည်းတွေ ပိုရောင်းကောင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက ပျင်းခွေနေရုံ သာမက လိင်ဝါသနာအိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါက အမေနဲ့ လုပ်ရမယ့် အရာပါ။ ကျွန်တော့်အဖေက ကောင်တာက ပိုက်ဆံယူလေ့ရှိပြီး ပန်ချီကို ဂိမ်းသွားဆော့ လေ့ ရှိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် နေ့ခင်းကြောင်တောင် အရက်မူးနေတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အနှိပ်ခန်းတွေ သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တော်တော်ရိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အမေနဲ့ တူတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်။

သားက ထူးခြားတဲ့ ကလေးပါ။ အမေက အဲဒီလို အမြဲပြောလေ့ ရှိပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှ မထူးခြားဘူး ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်နေရာမှာမှ မတော်ပါဘူး။ အလယ်တန်းကျောင်းမှာ ခေါင်းတစ်ချက် မမော့နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ရေမကူးတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အနီးမှုန်တယ်။ ကျွန်တော့် မှာ ကျူရှင်ဆရာ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အားလုံး ဆက်မသင်ကြ ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ သွားပိုးစားနေတဲ့ သွားတစ်ချောင်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော် အရပ် ပုတယ်။ ကိုယ်အလေးချိန်က ကီလိုတစ်ရာ ကျော်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ လှောင်ရယ် ခံရပြီး အနှိမ်ခံရဖို့ မွေးလာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ အမေက ကျွန်တော်ဟာ ထူးခြားတယ် လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော် အမေ့ကို သနားတယ်။ အမေက အဖေလုပ်သမျှကို သည်းခံ တယ်။ ဘာမှ မပြောဘူး။ တစ်နေကုန် ဆေးပဲ စပ်လို့ နေတယ်။ ကျွန်တော် အမေ့ကို

သနားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေက ချစ်လို့ မရလောက်အောင် ရုပ်ဆိုးတယ်။ ကျွန်တော် အမေ့ကို မုန်းကောင်းမုန်းနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဖေထက် အမေ့ကို ပိုမုန်းကောင်း မုန်းနေနိုင်တယ်။ အမေ့လို လူစားမျိုးက သူ့ဘေးနားမှာ ရှိသမျှ လူတိုင်းကို စိတ်ပျက်စေတယ်။ နာကျင်စေပြီးရင်း နာကျင်စေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မေးရင်တော့ တစ်ချိန်လုံး နာကျင်နေရတဲ့ လူတွေဟာ အသက်ရှင်ခွင့် မရသင့်ဘူးလို့ ဖြေမှာပါပဲ။

“ဆာကူမာကျိုကို မင်း ပထမဆုံးအကြိမ် စကားပြောခဲ့တာက ဇန်နဝါရီ ၁၅၊ ၁၉၈၅ ခုနှစ် အရွယ်ရောက်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်(ဂျပန်တွင် နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့ ရှိသော အရွယ်ရောက်သူ သို့မဟုတ် အရွယ်ရောက်လာမည့်သူများကို ကြိုဆိုသော အထိမ်းအမှတ်နေ့) နေ့မှာနော်၊ အဲဒါ မှန်ပါသလား။”

ဆာကူမာကျိုကိုဟာ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ အသက်သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးတော့ အဝတ်အစားချုပ်တာ သင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမဟာ ညဘက်တွေမှာ ပါတီပွဲတက်ရတာ သဘောကျပြီး ဆေးဆိုင်ကို တော်တော် လာပါတယ်။ ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ဟိုက်စကူး တတိယနှစ် မှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် မကြာမကြာ ကျောင်းမသွားပါဘူး။ လူတိုင်းက မင်းကို နှိမ်တဲ့အခါ ဘယ်သူတွေက နှိမ်တာလဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာကိုမှ မသွားပါဘူး။ ကျွန်တော် စကိတ်ကွင်းတွေကို မသွားပါဘူး၊ နှင်းလျှာစီးကွင်းကိုလည်း မသွားပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ၊ စာအုပ်ဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ရေကူးကန်တွေ၊ မက်ဒေါ်နယ်၊ ကင်တက်ကီ ကြက်ကြော်ဆိုင်၊ လော်တီးရီးယား၊ ဖက်စ်ချစ်ကင်း၊ ဆေယုစတိုး၊ ရပ်ကွက်ပန်းခြံတွေကိုလည်း မသွားပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဝပြီး ရုပ်ဆိုးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လူအမြင်မခံချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စတိုးဆိုင်မှာပဲ တစ်နေကုန် နေပါတယ်။ တစ်ခါတလေ၊ ကျွန်တော့်အဖေနေရာ ငွေသိမ်းကောင်တာ ထိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကြမ်းပြင် တံမြက်စည်းလှည်းပါ ကုမ္ပဏီတွေက ငယ်ရွယ်တဲ့ အရောင်းစာရေးမလေးတွေနဲ့ စကားပြောရတာပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ကိုဆေးကုမ္ပဏီက မစ်ဆူယိုစ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူမက အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ပြီး အရမ်းလှပါတယ်။ သူမ အမေ့ဘေးမှာ ရပ်လိုက်

ရင် လူသားမျိုးနွယ်တစ်ခုတည်း မဟုတ်သလိုပါပဲ။ မစ်ဆူယိုစံက ကိုအာလာ
 ဝက်ဝံပေါက်လေး ဆိုရင် အမေက အင်ခရက်ဒီဘဲလ်ဟုခ် အကောင်ကြီးပါပဲ။
 မစ်ဆူယိုစံက အိမ်ထောင် မကျသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက သူမဟာ မယုံနိုင်
 လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက် နဲ့ ဖြစ်နေတယ်လို့ပြောကြပါတယ်။ နိုင်ငံရေးသမား
 တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုပေါ့။ ကိုယ့်ကို မင်းမျိုးမင်းနွယ်လို ဆက်ဆံကြတဲ့
 စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ကျွန်တော် ကြားတောင် မကြားဖူးတဲ့ ဟင်းပွဲတွေ အကြောင်း
 သူမ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလေ့ ရှိတယ်။ တစ်ခါက မှန်အနက်တွေနဲ့ မာစီဒီးကား
 တစ်စီး ဆေးဆိုင် ရှေ့မှာ သူမကို လာကြိုတာ တွေ့ဖူးတယ်။

မစ်ဆူယိုစံက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ သူမ ကျွန်တော့်ကို
 ဥပေက္ခာပြုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူမကို သဘောကျတယ်။
 တစ်ခါတလေ သူမနဲ့ စကားပြောရတာကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်တောင်
 ပျော်လဲ ဆိုတာကို တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းမိတယ်။

အရွယ်ရောက်ခြင်းနေ့ဟာ ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းတဲ့ နေ့တွေထဲက တစ်နေ့
 ပါပဲ။ မစ်ဆူယိုစံက ဟိုက်စကူးထွက်ခါစ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် အလုပ်
 သင် အရောင်းစာရေးမလေး တစ်ယောက်ကို လိင်အကြောင်း ပြောပြနေခဲ့ပါ
 တယ်။ မစ်ဆူယိုစံက “ဒုတိယအကြိမ်ကို သဘောကျတယ် ဆိုရင် နင်တစ်ခုခု
 မှားနေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ငါတောင်မှ မကြာသေးခင်ကမှ
 တကယ်ပြီးတဲ့ အရသာကို ခံစားခဲ့ရတာ” လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော် နားထောင်ပြီး
 သွားဖြုတ်လို့ နေပါတယ်။ သူမ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး “နိရီယူကီကွန်လို
 ဝတုတ်ဘုတ်ထိုင်းကတော့ လူပျိုရည်မပျက်သေးဘူး ဆိုတာ ငါပြောရဲတယ်”
 လို့ ဆက်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး သွားဖြီးလို့ နေပါတယ်။

“ဟဲ့၊ နင် လူပျိုရည် မပျက်သေးဘူး မဟုတ်လား”

လို့ သူမက ပြောတယ်။

အလုပ်သင် ကောင်မလေးက ဒါဟာ ရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်ပြီး
 စီခနဲ အသံထွက်လာပါတယ်။ အမ်... လူပျိုရည် မပျက်သေးဘူး ဆိုပဲ၊ ငါ့ပါးစပ်ကို
 ပိတ်ထားလိုက်ပါတော့။

“မစ်ဆူယိုစံ”

လို့ သူမက ပြောတယ်။ “စမိုင်းမှာလား ဖရက်ရှ်မှာလား မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဝပြီး ရုပ်ဆိုးတဲ့ ယောက်ျား အများစုက လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ မူမမှန်တဲ့ လူတွေ ဖြစ်သွားတတ်ကြတယ် တဲ့၊ သူတို့တွေဟာ ကြိုးနဲ့ တုပ်ခံရတာ၊ အမ်း၊ ကျာပွတ်နဲ့ အရိုက်ခံရတာတွေကို သဘောကျကြ တယ်တဲ့၊ အမ်း၊ အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေပေါ့ ”

သူမ စကားပြောရင် တအမ်အမ်နဲ့ ထည့်ပြောသွားပါတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ ကျွန်တော် သွားဖြနောတာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် နားရွက်တွေ နီရဲ လာတယ်လို့ ကျွန်တော်ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ တကယ့်ကို ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လန့် စေပါတယ်။ သူမ ဘယ်လို သိနေတာလဲ။ ကျွန်တော်က လိင်စိတ်မူမမှန်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါ။ သူတို့ ပြောတဲ့ နာကျင်မှုကို သာယာတတ်သူ တစ်ယောက်ပေါ့။ မစ်ဆူယိုစံ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ဒေါက်မြင့် ဖိနပ်နဲ့ တက်နင်းထားတယ်လို့ မြင်ယောင်ပြီး ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ရေ အာသာဖြေလေ့ ရှိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆာကူမာကျိုကို ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာပါတယ်။ တကယ့် အဆိုးဆုံး အချိန်ပါပဲ။ မစ်ဆူယိုစံနဲ့ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ့် ကောင်မလေးဟာ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ချိုချိုသာသာ သူမကို မြှောက်ပြောပါ တယ်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ အလှကုန်တွေကို ဝယ်အောင်လို့ပါ။

ဆာကူမာကျိုကိုဟာ မစ်ဆူယိုစံလို လုံးဝ မချောမောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမေကို မြင်နေကျဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကြည့်ကောင်း ပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ မျက်တောင်ပင့်ထားပါတယ်။ သူမ အနီတောက်တောက် နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားပါတယ်။ အာဖရိကန်တစ်ယောက်လို၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုလိုပေါ့။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တဲ့ပုံစံက “ကောင်လေး၊ နင် အမြဲတမ်း ရှုပ်ဆိုးနေတာလား” လို့ သူမ မျက်လုံးတွေက ပြောနေသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ မာတောင့်တောင့် ဖြစ်လို့ သွားပါတယ်။ လိင်စိတ်မူမမှန်တဲ့သူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်မှာ သိအိုရီ တစ်ခု ရှိပါတယ်။ သူတို့တွေ တွေ့တဲ့အခါ သူတို့တွေကြားထဲမှာ လျှပ်စစ် စီးကြောင်း ဖြစ်သွားတတ်ကြတယ် ဆိုတာပါ။

အဲဒီနေ့ကစလို့ ကျွန်တော်ဟာ ငွေသိမ်းကောင်တာက ပိုက်ဆံ ခိုးပြီး

ဆာကူမာကျိုကို ကို လိုက်ချောင်းမြောင်းကြည့်တော့တာပဲ။ သူမက အမေနဲ့ မစ်ဆူယိုစံကြားထဲက တစ်ဝက်လောက်မှာ ရှိပါတယ်။ ရုပ်ဆိုးတာနဲ့ ချောတာရဲ့ ကြားထဲမှာ ရှိပြီး အိမ်ထောင်ပြုထားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ လိင်စိတ် မူမမှန်ဘူး လို့ ကျွန်တော် တွက်မိပါတယ်။

သူမ ဘူတာနားက ကွန်ဒိုတစ်ခုမှာ နေပါတယ်။ သူမမှာ ဆယ်နှစ်အရွယ် သားနဲ့ ခုနစ်နှစ်ရွယ် သမီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူမရဲ့ယောက်ျားက စတော့နဲ့ စာချုပ်တွေ ရောင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ သောကြာနေ့တွေ ဆိုရင် သူမဟာ မိသားစုဝင်တွေကို လိုက်ပို့ပြီးတာနဲ့ အဝတ်ချုပ်တာ သင်ပေးဖို့ ဘူတာအဆောက်အအုံက ဆယ်လွှာကို သွားပါတယ်။ ကျန်တဲ့ နေ့တွေမှာတော့ အိမ်မှာနေပြီး သူမ စက်ချုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူမဆီကို နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက် ပြီးတော့ ညစ်တီးညစ်ပတ် စကားတွေကို ပြောပါတယ်။ အက်စ်အန်အမ် မဂ္ဂဇင်းက ပုံတွေကို ညှပ်ပြီးတော့ သူမဆီကို ပို့ပါတယ်။ သူမဟာ အဲဒီလို ပုံစံမျိုး ဆိုတာ သက်သေပြစရာ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူမဟာ ကျွန်တော့်လိုပဲ ရှက်လို့ ဖုန်းကွယ်ထားတာလို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

“သူက အက်စ်အန်အမ် ထဲကလိုပဲလို့ မင်း ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ၊ မင်း သူ့နောက်ကို နှစ်လနီးပါးလောက် နောက်က လိုက်ပြီး အဲဒီအမြင် မှန်ကြောင်း သက်သေပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းက ထူးဆန်း တဲ့ ကောင်လေးပဲ”

ဆွဲချရှေ့နေကို ကျွန်တော် တော်တော်သဘောကျမိပါတယ်။ သူက ရိုးသားတယ်။ မင်းက ထူးဆန်းတဲ့ ကောင်လေးပဲ။ အဲဒီလို ပြောတာကို ကြားရတာ ကျွန်တော် ပျော်မိတယ်။ လူသုံးယောက်ကို ကျွန်တော် သတ်ဖြစ်မိတဲ့ အကြောင်း ရင်းက ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ထူးခြားတယ်လို့ တစ်ချိန်လုံး ပြောနေ ခဲ့တာကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အမေဟာ ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းတယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့သင့်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က မင်းဟာ ထူးခြားတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ငါးပါးမှောက်တာပါပဲ။ ခင်ဗျားဟာ သူ ပြောတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေတယ်။ ခင်ဗျား စိတ်မအေးနိုင်ဘူး။ မိဘ တွေဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေကို ရိုးသားသင့်ပါတယ်။ မင်းက ထူးဆန်းတဲ့

ကလေး၊ မင်းက ရုပ်ဆိုးတယ်၊ မင်းက ငတုံး။ မိဘတွေက အမှန်အတိုင်း ပြောပြ သင့်ပါတယ်။ မင်းက အူကြောင်ကျား၊ ရုပ်ဆိုးတယ်၊ ဉာဏ်ထိုင်းတယ်၊ ငါလည်း မင်းအရွယ်တုန်းက အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာတွေ အများကြီး ရှိပါ သေးတယ်၊ ပျော်စရာ အချိန်တွေကို အမြဲ မှတ်မိနေရလိမ့်ဦးမယ်။ မိဘတွေက အဲဒီလိုသာ ပြောခဲ့ရင် သူတို့ရဲ့ ကလေးတွေဟာ လူသတ်သမားတွေ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ် လာမှာပါ။ လူသားတွေဟာ ကျောက်ရောဂါကို ပျောက်ကွယ်အောင် လုပ်နိုင် သေးရင် သူတို့ရဲ့ သား၊ သမီးတွေကိုလည်း လူတွေကို မသတ်အောင် လုပ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

“မတ်လ ၂၀ ရက်တုန်းက ဘူတာနားမှာရှိတဲ့ ပါပူး ကာရာအိုကေဘားမှာ မင်း ဆာကူမာကျိုကိုနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး သူမနောက်ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေခဲ့တာပါ။ လူတစ်ယောက်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်တာ ပိုက်ဆံ ကုန်ပါတယ်။ စီအိုင်အေနဲ့ ကေဂျီဘီတို့ဟာ အဲဒီအတွက် ငွေကြေးအမြောက်အမြား အသုံးပြုမှာ ကျွန်တော် ပြောရဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ မွဲနေရင် လူတွေကို နောက်ယောင် ခံလိုက်လို့မရပါဘူး။ သူမရဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ကလေးတွေ အပြင်သွားတာကို နှုတ်ဆက် ပြီးတဲ့နောက် သူမဟာ တစ်မှေး အိပ်လိုက်ပါသေးတယ်။ သူမ အမြဲလုပ်နေကျ အတိုင်းပါပဲ။ သူမက ညဇီးကွက်လေ။ မနက်ဘက် တစ်မှေးလောက်မှ မအိပ်လိုက် ရရင် သူမဟာ နေလို့မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က အရောင်းစာရေးမလေး တွေကို သူမ ပြောနေတာ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရတယ်။

သူမ နေတဲ့ ကွန်ဒိုနားက ကလေးပန်းခြံထဲမှာ ဒန်းပေါ်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော် သူမကို စောင့်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တကယ့်ကို ကိုယ်ကျင့်တရား ကျဆင်းတာ ပဲလို့ ခံစားရတယ်။ ဖူဂျီဟာ ချယ်ရီပန်းတွေ၊ ကျည်ဆန်ရထားတွေနဲ့ အဆင်ပြေ လို့ နေတယ်။ ပန်းခြံတွေကလည်း ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားသူတွေနဲ့ အဆင်ပြေ ချောမွေ့လို့ နေတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သက်ကြီးပိုင်း တချို့နဲ့ ကြမ်းပြင်တွေကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိ တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိတာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိတယ်။ ကျွန်တော် ကလေး တွေကို မုန်းတယ်။ ကလေးတွေက အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တကယ့်ကို ရုပ်ဆိုး လွန်းပါတယ် ဆိုတဲ့ ကလေးတောင်မှ ငယ်ငယ်လေးဆို ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။